

11-12

WROCŁAWSKIE
WIADOMOŚCI
KOŚCIELNE †

DISMO · URZĘDOWE ·
KURII · METROPOLITANEJ
WE · WROCŁAWIU ·

WROCŁAW
ROK XXXII

LISTOPAD - GRUDZIEŃ 1977
Nr 11-12

WROCŁAWSKIE WIADOMOŚCI KOŚCIELNE

PISMO URZĘDOWE KURII ARCYBISKUPIEJ WROCŁAWSKIEJ

Rok XXXII

Wrocław, listopad - grudzień 1977 r

Nr 11-12

„Kościół w jakichkolwiek warunkach spełniałby swoje zadanie, nigdy nie może zaniedbać apostołskiego zadania uczenia i wychowania według zasad wiary chrześcijańskiej”.

(Z przemówienia Ojca św. Pawła VI do Biskupów Polskich — dnia 12 listopada 1977 r.).

I. AKTA STOLICY APOSTOLSKIEJ

63

TYSIĄCLETNIA WIARA KATOLICKIEJ POLSKI

Ojciec św. Papież Paweł VI dnia 12 listopada 1977 roku przyjął na audiencji arcybiskupów i biskupów przybyłych z Polski ad limina Apostolorum. W spotkaniu tym uczestniczyli: kard. Stefan Wyszyński, arcybiskup Gniezna i Warszawy, kard. Karol Wojtyła, arcybiskup Krakowa, arcybiskup wrocławski Henryk Gulbinowicz, biskup chełmiński Bernard Czapliński, biskup kielecki Jan Jaroszewicz, biskup warmiński Józef Drzazga, biskup szczecińsko-kamieński Józef Stroba, biskup gorzowski Wilhelm Pluta, biskup gdański Lech Kaczmarek, biskup koszalińsko-kołobrzeski Ignacy Jeż, biskup częstochowski Stefan Bareła, biskup siedlecki Jan Mazur, biskup tarnowski Jerzy Ablewicz, biskup wrocławski Jan Zaręba, biskup płocki Bogdan Sikorski, biskup przemyski Ignacy Tokarczuk, biskup lubelski Bolesław Pylak, biskup łomżyński Mikołaj Sasinowski, biskup opolski Alfons Nossol, biskup Piotr Gołębiowski, administrator apostolski diecezji sandomierskiej, biskup Władysław Jędruszak, administrator apostolski w Drohiczynie, biskup Marian Rechowicz, administrator apostolski w Lubaczowie, biskup Edward Kisiel, administrator apostolski w Białymstoku, biskup Marian Przykucki, wikariusz kapitulny archidiecezji poznańskiej, biskup Wacław Wycisk, sufragan opolski, biskup Julian Groblicki, sufragan krakowski, biskup Jan Wosiński, sufragan płocki, biskup Bronisław Dąbrowski, sufragan warszawski i biskup Szczepan Wesoły, sufragan gnieźnieński.

Do tych biskupów Ojciec św. Papież Paweł VI skierował następujące przemówienie.

Czcigodni Bracia!

Z wielką radością przyjmujemy i pozdrawiamy Was, biskupów Polski, która już ponad 1000 lat życiem wyznaje wiarę i to często w trudnych okolicznościach tak zewnętrznych jak i wewnętrznych. Lecz w tych trudnych i ciężkich warunkach wiara ta nabrała mocy i wigoru — z niej także wynika „identyczność kulturalna” waszego narodu, o ile tak można mówić. Ta moc wiary zrodziła się nie tylko stąd, że tyłu Polaków jako poszczególni ludzie wiąże się silnie z prawem Chrystusowym, a złączeni klerem poddają się swoim Pasterzom zjednoczonym pomiędzy sobą, lecz także i to szczególnie z tego, że wszyscy są ściśle złączeni ze Stolicą Apostolską będącą skałą, na której jest zbudowany Kościół.

Wiecie o przyjaźni, która łączy Nas z Waszą Ojczyzną, gdzie przebywaliśmy przez pewien czas rozpoczynając służbę Stolicy Apostolskiej. Promienny początek, który włączył Polskę do Mistycznego Ciała Chrystusa, a szczególnie następujące po nim Millepium życia katolickiego przeżyliśmy w roku 1966 obecni wśród Was duchowo, choć pragnęliśmy być obecni na tych uroczystościach także i ciałem. Ochoczo staraliśmy się i staramy się, aby w miarę możliwości Ojczyźnie Waszej zostało przyznane w rodzinie narodów miejsce odpowiednie do przesławnych jej tradycji tak historycznych jak i kulturalnych, szczególnie zaś do świadectwa chrześcijańskiego, jakie zawsze dawała.

Tę Polskę katolicką Wy tu reprezentujecie. Chcielibyśmy bardzo szczerą miłością objąć każdego z Was i wszystkich, szczególnie zaś najczcigodniejszych księży kardynałów Stefana Wyszyńskiego, którego zdrowie ostatnio napełniało nas niepokojem, oraz Karola Wojtyłę. Odwiedziny „ad limina Apostolorum” dały Nam okazję do przyjrzenia się wraz z Wami, przynajmniej w najważniejszych zarysach, tak wzrostowi jak i trudnościom dotyczącym życia chrześcijańskiego w ciągu tych ostatnich pięciu lat. Mamy za co wraz z Wami dziękować Bogu, a szczególnie uczucie miłości kierujemy do Najświętszej Dziewicy Maryi, którą czcicie jako Królową Polski. Tak więc ten miniony czas daje nadzieje na przyszłość.

Spoglądając w czasie tego braterskiego spotkania w nadchodzące lata stanowczo postanówcie sobie, że z dnia na dzień coraz więcej będziecie wprowadzać w życie dekrety i postanowienia Soboru Watykańskiego Drugiego, że będziecie czuwać nad nieskazitelnością wiary i obyczajów chrześcijańskich a w szczególny sposób nad tymi sprawami, które ostatnio poruszył i przedkładał nauczycielski urząd Papieża to znaczy, że będziecie niestrudzenie starali się o formację teologiczną i duchowną alumnów Seminarium diecezjalnych i zakonnych, których — za łaską Bożą — macie dużą liczbę.

Tu także przychodzą na myśl jeszcze inne sprawy, mianowicie pełne powagi i duchowej słodyczy słowa wypowiedziane przez tenże Sobór odnośnie współpracowników biskupów: „Wszyscy prezbiterzy razem z biskupami tak uczestniczą w jednym i tym samym kapłaństwie

i posłudzę Chrystusa, że sama jedność konsekracji i misji wymaga ich hierarchicznej łączności ze stanem biskupa". Oni „zatem z racji udzielonego prezbiterom w święceniach kapłański daru Ducha Świętego mają w nich koniecznych pomocników i doradców w posłudze i obowiązku nauczania, uświęcania i rządzenia Ludem Bożym... Zatem z racji wspólnoty w tym samym kapłaństwie i posłudze, niech biskupi uważają prezbiterów za swoich braci i przyjaciół, a ich dobro, zarówno materialne, jak i przede wszystkim duchowe, niech im, w miarę możliwości leży na sercu" (Presb. Ord. 7). To, co zostało wymienienie powiadziane przez Sobór, chętnie przypominamy na tego rodzaju spotkaniach z naszymi Braćmi w biskupstwie, bo stosunki panujące między pasterzami Kościołów i kapłanami trzeba uznać za sprawę bardzo ważną.

W naszych bowiem czasach, bardziej niż kiedy indziej, potrzeba, aby biskupi pomagali swoim kapłanom, zwłaszcza młodym, aby ich znali, spotykali się z nimi, by ich miłowali i wspierali w kłopotach. To ojcowskie zadanie, na podstawie którego biskupi są duchowymi przewodnikami kapłanów, bardzo przyczynia się do wytworzenia, wzmacniania i pielęgnowania więzi umysłów i serc między obydwoma stronami oraz do tego, że współpraca w duszpaństwie dotyczącym całej diecezji staje się coraz ściślejszą. Mówiąc krótko trzeba, aby każdy należący do kleru diecezjalnego czuł, że jest przez swego biskupa znany i kochany.

Kościół w jakiegokolwiek warunkach spełniałby swoje zadanie, nigdy nie może zaniedbać apostołskiego zadania uczenia i wychowywania według zasad wiary chrześcijańskiej. W pierwszym rzędzie więc jest obowiązkiem czcigodnym pasterzy wypełniać to zadanie i dbać o nie, bo należy to do samej natury biskupstwa. Niedawno zakończony Synod Biskupów wyjaśnił, jak dobrze wiecie, prawo wszystkich ochrzczonych do swobodnego otrzymywania wychowania katechetycznego.

Te uwagi przychodzą nam na myśl w tej chwili, która stanowi jakoby sprawowanie miłości „rozlanej przez Ducha Świętego, który został nam dany" (por. Rz. 5,5), Ten właśnie dar łączy nas i jednoczy. Z takim właśnie nastawieniem kierujemy się do wszystkich dzieci bardzo Nam drogiego Narodu Polskiego wyrażając im ponownie wysokie mniemanie o nich i naszą przychylność oraz napominając po ojcowsku, aby tak w sukcesach jak i przeciwnościach umacniała ich zawsze ufność, którą daje wiara. My zaś gorąco prosimy Najświętszą Dziewicę Maryję, w której Bóg złożył skarby swojej dobroci, aby ich zawsze otaczała swoją macierzyńską opieką. Błagamy także świętych w niebiesiach, którzy są prześwietnymi światłami Polski, aby stali się potężnymi orędownikami u Boga za swymi współobywatelami, którzy jeszcze odbywają ziemską pielgrzymkę.

Wam zaś — Czcigodni Bracia — i wszystkim, którzy zostali wam powierzeni, udzielamy apostołskiego błogosławieństwa, jako zadatek obfitej łaski niebiańskiej i słodkiej pociechy.

**PRZEMÓWIENIE OJCA ŚW. PAPIEŻA PAWŁA VI, WYPOWIEDZIANE
PODCZAS SPOTKANIA Z EDWARDEM GIERKIEM, PIERWSZYM
SEKRETARZEM KC PZPR, DNIA 1 GRUDNIA 1977 ROKU, NA
WATYKANIE**

Ekscelencjo,

Przybywa Pan do nas z Polski. Już samo to sprawia, że Pańska wizyta jest nam miła, gdyż imię Pańskiej Ojczyzny przepelnia nasze serce uczuciami i wzruszeniami, jakie niewiele innych imion mogłoby wzbudzić. Polska bowiem jest nam bardzo droga i to nie tylko ze względu na osobiste wspomnienia, które nas z nią wiążą, wspomnienia, które — choć dotyczą niedługiego okresu w naszym życiu, okresu tak już zresztą od nas odległego — wciąż jeszcze pozostają nie mniej głębokie i nie mniej żywe.

Dzisiaj stosunek do Kościoła Katolickiego oraz do Stolicy Apostolskiej — stanowi jedną z cech charakterystycznych życia polskiego, jak Pan, Ekscelencjo, wspomniał o tym niejednokrotnie, wyrażając życzenie, aby stawał się coraz bardziej poprawny i konstruktywny dla dobra całej wspólnoty narodowej. Sądzymy, iż możemy ze spokojem stwierdzić, że w millenijnych dziejach Pańskiego kraju znaczonej tak zmiennymi często trudnymi kolejami losu, działalność Kościoła Katolickiego rozwijała się niezmiennie w sensie pozytywnym, w interesie narodu — również poza dziedziną ściśle religijną.

Jesteśmy przekonani, iż możemy wyrazić szczerze zapewnienie, że również dzisiaj Kościół jest gotów wnieść do społeczeństwa polskiego swój pozytywny wkład. Takie jest jego pragnienie i takie jego szczególne uzdolnienia przede wszystkim gdy chodzi o wychowanie w poszanowaniu wartości moralnych, a wśród nich tych wartości, które dotyczą etyki społecznej oraz ofiarności we współdziałaniu dla wspólnego dobra, w pracy i wolnym osobistym zaangażowaniu się na rzecz prawdziwego i pełnego rozwoju kraju.

Kościół Katolicki nie prosi o przywileje dla siebie, lecz jedynie o prawo pozostawania sobą i o to, aby mógł rozwijać sobie właściwą działalność, zgodnie ze swą istotą i ze swoją misją. O tym wszystkim mieliśmy okazję pomówić w sposób bardzo konkretny podczas rozmowy z Waszą Ekscelencją, rozmowy, która dała nam możliwość przystąpienia wspólnie do oceny problemów dotyczących życia narodu oraz do podkreślenia pozytywnego rozwoju stosunków pomiędzy Stolicą Apostolską a Polską. Wyraziliśmy w toku tej rozmowy życzenie — oraz z naszej strony — pragnienie współpracy, ażeby w klimacie nacechowanym zaufaniem stosunków między Kościołem i Państwem oraz przy uznaniu właściwych zadań i misji Kościoła we współczesnej rzeczywistości kraju, działać na rzecz „jedności Polaków” w dziedzinie

budowania pomyślnością Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej, co jest również życzeniem Kościoła.

Tylko w ten zresztą sposób Kościół będzie w stanie pełniej wnieść ów wkład, który pragnie dać i którego oczekuje się od niego. Wkład, który będzie miał tym większe perspektywy okazania się skutecznym, im lepsze zaistnieją inne jeszcze warunki, sprzyjające wysokiemu poziomowi moralnemu społeczeństwa, poczynawszy od wychowania i kształtowania młodzieży w szkołach i instytucjach państwowych, aż po warunki środowiskowe i sytuacje społeczno-gospodarcze kraju i jego ludności. Z całego serca wyrażamy życzenie, aby trudności napotymane w tej dziedzinie zostały szybko i w sposób zadawalający przezwyciężone dla dobra narodu polskiego.

Z wdzięcznością przyjmujemy te wyrazy uznania, jakie zechciał Pan, Ekscelencjo, wypowiedzieć pod adresem dzieła, rozwijanego przez Stolicę Apostolską i przez nas osobiście, w służbie pokoju w Europie i na świecie.

Liczymy bardzo na wkład Polski w sprawę pokoju i dobrej harmonii międzynarodowej. Położone między Wschodem i Zachodem, jej szerokie równiny zbyt często były polem krwawych walk. Zbyt często — a myślimy zwłaszcza o ostatnim wielkim konflikcie — jej szlachetne pokolenia musiały przez to dotkliwie cierpieć. Oświęcim pozostaje symbolem tej tragedii i agresji, która ją wywołała. Przeważnie sama historia zdaje się gwarantować, że Polska będzie pragnęła być zawsze — czego Wasza Ekscelencja zechciała nam dać nowe i uroczyste potwierdzenie — czynnikiem pokoju oraz pomostem zbliżenia i porozumienia, a nie teatrem zmagania.

Czyż moglibyśmy zakończyć, Ekscelencjo, piękniejszym życzeniem dla kraju i dla narodu, które są tak bliskie naszemu sercu?

Niech Bóg błogosławi Polsce, aby była zawsze kwitnąca i szczęśliwa, w wierności swoim tradycjom, które nas tak bardzo z nią łączą, i w zaangażowaniu na rzecz przyszłości, w której towarzyszą jej nasze życzenia.

Proszę Ekscelencjo, o przyjęcie życzeń wszelkiego dobra, które kierujemy również dla Pańskiej małżonki i dla wszystkich, którzy Panu towarzyszą.

PODZIĘKOWANIE ZA MODLITWY ZANOSZONE DO BOGA ZA PRZYCZYNĄ MATKI NAJSWIĘTSZEJ W OKRESIE CHOROBY

UMIŁOWANE DZIECI BOŻE!

Najlepszy Ojciec życia ludzkiego, Dawca sił i czasu, zapragnął doświadczyć nieco swojego niegodnego sługę, i uczynił mnie uczestnikiem różnych cierpień i udręk. W swojej wielkiej dobroci nie opuścił mnie jednak i otoczył gorliwą modlitwą Waszych serc oraz pomocą wybitnych i doświadczonych lekarzy. Wspierani modlitwami Biskupów, duchowieństwa i wiernych, rodzin zakonnych, młodzieży i dzieci, stali się oni błogosławnym narzędziem Bożym do przywrócenia mi zdrowia. Dziś, gdy powoli wracam do sił, wiem, że moje cierpienia nie dadzą się nawet porównać z chwałą, jaką zgotował Bóg Matce Chrystusowej, przez której przyczynę udzielił mi wielkiej łaski powrotu do zdrowia wysłuchując modlitw, zanoszonych na Jasnej Górze i w całej Polsce.

Pragnę wyznać, że ten pomyślny powrót do zdrowia przypisuję pośrednictwu Pani Jasnogórskiej, wokół której skupiła się modlitwa żywej wiary i natarczywego wołania za Jej sługę i niewolnika.

Moje życie i służba w Kościele świętym w Polsce jest tak ściśle związane z czcią i ufnością ku Pani Jasnogórskiej, że uważam za rzecz w pełni zrozumiałą, iż Bóg, Ojciec miłosierdzia i wszelkiego pocieszenia — jak wiele razy w moim życiu — tak i teraz, przez Nią chciał mi przymnożyć czasu na dalszą Jej służbę.

Ilekolwiek czasu zostawi mi Dobry Ojciec na tej ziemi, wszystko to pragnę obrócić na służbę mojej Ojczyźnie i Kościołowi, którym nieustannie służyć od trzydziestu lat.

Wdzięcznym sercem dziękuję wszystkim, za wsparcie mnie modlitwą i różnymi ofiarami, czasu doświadczeń. Niechaj Maryja Jasnogórska, której Obraz dobiega sześćciewiecza swej obecności na Jasnej Górze, i która raz jeszcze okazała się nam Pomocą niezawodną, otacza każdego z Was potęgą swego miłującego serca.

Błogosławię Wam z wdzięcznością

† *Stefan Kardynał Wyszyński*

Warszawa, 22. X. 1977.

**KOMUNIKAT SEKRETARIATU PRYMASA POLSKI O AUDIENCJI
U OJCA ŚW. PAWŁA VI J. ĘM. KS. KARDYNAŁA STEFANA
WYSZYŃSKIEGO, PRYMASA POLSKI**

Dnia 11 listopada 1977 r. Ojciec św. Paweł VI przyjął J. Ęm. Ks. Kardynała Wyszyńskiego, Prymasa Polski, na audiencji prywatnej, która trwała przeszło, godzinę.

Nazajutrz, dnia 12 listopada 1977 roku Ojciec św. przyjął 29 Biskupów Polskich z Ks. Kardynałem Prymasem oraz Ks. Kardynałem Karolem Wojtyłą na czele. Audiencja odbyła się w ramach kanonicznej wizyty ad limina Apostolorum („do Progów Apostolskich”). Miała ona miejsce w bibliotece prywatnej Papieża, gdzie Ks. Prymas w imieniu Episkopatu Polski złożył Ojcu św. homagium i omówił warunki, w jakich żyje i działa Kościół św. w Polsce. Ojciec św. w serdecznych słowach podziękował Biskupom Polskim za gorliwą pracę duszpasterską oraz za wierność i oddanie Stolicy Apostolskiej. Na dalsze prace udzielił błogosławieństwa apostolskiego wszystkim Biskupom Polskim oraz Duchowieństwu, Zakonom i Ludowi Bożemu. Równocześnie pogratulował Ks. Prymasowi szczęśliwego powrotu do zdrowia i złożył życzenia z okazji przypadającej w tym dniu 29-rocznicy objęcia stolicy metropolitalnej w Gnieźnie i w Warszawie.

**SŁOWO PRYMASA POLSKI SKIEROWANE DO OJCA ŚW. W CZASIE
AUDIENCJI BISKUPÓW, PRZYBYŁYCH Z POLSKI
„AD LIMINA APOSTOLORUM”, W RZYMIE,
DNIA 12 LISTOPADA 1977 ROKU**

Na początku audiencji kardynał Stefan Wyszyński, arcybiskup Gniezna i Warszawy, zwrócił się do Ojca Świętego, wyrażając Mu w imieniu Konferencji Episkopatu wdzięczność za upragnione spotkanie oraz przedstawił syntetycznie sytuację Kościoła w Polsce.

Na terenie 312—700 km² Kościół jest zorganizowany w 27 diecezjach lub administraturach apostolskich, które liczą średnio po pół miliona wiernych. Diecezja warszawska i wrocławska są największe; liczą po 3 miliony wiernych każda. Konferencja Episkopatu pracuje przez różne Komisje, w których biorą udział biskupi, kapłani, zakonnicy i zakonnice oraz świeccy. Praca odbywa się pod znakiem jak najdalej idącej jedności tak w porządku wiary jak i w porządku działania. Jest to możliwe dzięki żywej wierze ludu i kleru oraz dzięki autorytetowi moralnemu, jakim cieszyli się zawsze biskupi.

Po zniesieniu nauki religii w szkołach i zamknięciu szkół katolickich została zorganizowana katecheza parafialna odbywająca się w około

20 tysiącach punktów katechetycznych rozproszonych po wsiach. Kapłani i zakonnicy obok normalnej pracy duszpasterskiej wykonują pracę katechetyczną, która dochodzi od 30—40 godzin tygodniowo. Szczególnie cenny jest tu wkład zakonów. Największe trudności polegają na braku odpowiednich lokali oraz najbardziej elementarnych pomocy. Budujemy nowe kościoły, staramy się wygospodarować także nowe sale katechetyczne.

Episkopat Polski stara się nieustannie, aby obok modlitwy liturgicznej Kościoła było także miejsce na modlitwę prywatną i nabożeństwa tak bardzo zakorzenione w duszy ludu, jak Droga Krzyżowa, pierwsze piątki miesiąca, miesiące poświęcone Maryi itd. Z wdzięcznością i radością biskupi przyjęli zachętę Papieża do pogłębienia pobożności względem Maryi, Matki Boga i Matki Kościoła, stosownie do zasad ekleziologii soborowej. „Nasz kult maryjny — powiedział kardynał Wyszyński — pomaga nam do odkrycia coraz to nowych związków z Chrystusem i Kościołem. Dowodem tego może być nawiedzenie kopii cudownego obrazu Matki Bożej Częstochowskiej, pobłogosławionej w tym celu przez papieża Piusa XII w 1957 roku, we wszystkich parafiach wszystkich diecezji, która po 20 latach wędrówki wkrótce się zakończy osiągnąjąc szczególne i nadzwyczajne świadectwa jak też nadzwyczajne nawrócenia”.

Katolicy w Polsce potrzebują, ze względu na szczególną sytuację — dodał Kardynał — okazji, w czasie których mogliby okazywać i wyznawać publicznie swą wiarę i przywiązanie do Kościoła. Szczególnie dobrymi okazjami do tego są kongresy eucharystyczne i maryjne koronacje specjalnie czczonych obrazów. Święto Bożego Ciała z publiczną procesją w każdej parafii jest silnie przeżywane i lud z wielką pobożnością bierze w niej tłumny udział.

Kardynał dalej podkreślił, jak Kościół w Polsce z nadprzyrodzoną pomocą Bożą zachował swoją siłę i jedność. Kościół zachował skuteczną i zwartą organizację diecezjalną, parafialną i utrzymał przy życiu swoje instytucje. Zachował cały swój wpływ na wsi, wzmocnił swoją wiarygodność wśród robotników, którzy pojęli, że Kościół jest z nimi. Pozyskał sympatię w świecie kultury. Można to było zweryfikować szczególnie w czasie uroczystości millenijnych i w ogóle w wielu okazjach, w których Kościół zabierał głos w obronie wartości moralnych, społecznych, kulturalnych i religijnych. Także ze strony „burżuazji” widać przejście od podstawy lekceważenia do postawy pozytywnej.

W skutecznej obronie Kościoła w Polsce — dodał — tradycyjalne przywiązanie do Stolicy świętej okazało się czynnikiem bardzo pomocnym, a często nawet determinującym. Wiąż ta dziś powinna być jeszcze ściślejsza niż kiedyś. „Wierność względem Stolicy Świętej i do Widzialnej Głowy Kościoła — powiedział — w Narodzie Polskim jest przysłowiowa”. „Mamy świadomość — ciągnął dalej — że nigdy nie oszukaliśmy Ludu Bożego. Zdolność Kościoła Polskiego do cierpienia jest najpiękniejszym dowodem jego dojrzałości”.

„Nie tracimy nadziei — zakończył kardynał Wyszyński — bo mamy pewność, że nie ma sytuacji tak ciężkiej, której miłość Boża nie mogłaby przezwyciężyć. Historia nasza obfituje w sytuacje trudne i bolesne, ale równocześnie były i zwycięstwa. Jeszcze raz chcemy wyrazić naszą głęboką wdzięczność względem Waszej Świętobliwości za to, że raczył nas przyjąć, wysłuchać naszego sprawozdania, które staraliśmy się przygotować w duchu odpowiedzialności, świadomości misji, którą Bóg zlecił Narodowi Polskiemu, zawsze wiernemu Chrystusowi, Kościołowi, i Waszej Świętobliwości. Naród nasz żyje pod szczególną opieką Dziewicy, Matki Kościoła”.

68

POWRÓT KS. PRYMASA POLSKI Z RZYMU DNIA 6 GRUDNIA 1977 ROKU

W południe dnia 6 grudnia 1977 roku po miesięcznym pobycie w Rzymie powrócił do Kraju Ks. Prymas Polski Stefan Kardynał Wyszyński. Na międzynarodowym lotnisku Okęcie Księdza Prymasa i wracającego z nim sekretarza Episkopatu Polski biskupa Bronisława Dąbrowskiego witali biskupi: J. Modzelewski, Wł. Miziołek, J. Czerniak, J. Gurda i Z. Kamiński, grono kapłanów, sióstr zakonnych i ludzi świeckich. Władze państwowe reprezentował minister Kąkol i dyr. Merker z Urzędu do Spraw Wyznań. Ksiądz Prymas robił wrażenie człowieka pełnego żywotnych sił. Stan Jego zdrowia jest bardzo dobry.

III. AKTA EPISKOPATU POLSKI

69

KOMUNIKAT EPISKOPATU POLSKI NA XV ROCZNICĘ ROZPOCZĘCIA SOBORU WATYKAŃSKIEGO II

Warszawa, 17 października 1977 r.

W dniu 11 października b.r. roku przypada XV rocznica uroczystego otwarcia obrad Soboru Watykańskiego II. Przypomnijmy sobie, że przygotowanie tych obrad oraz pierwsza z czterech ich części, zwanych sesjami, odbyły się pod kierunkiem Ojca świętego Jana XXIII, którego obecnie zwiemy sługą bożym, modląc się o wyniesienie Jego osoby na ołtarze. Trzema następnymi sesjami soborowymi kierował Ojciec święty Paweł VI, któremu Opatrzność powierzyła też wprowadzenie uchwał

Soboru w życie Kościoła. Duchowym owocem Soboru stała się wszechstronna odnowa Kościoła, polegająca na ściślejszym powiązaniu wszystkich dziedzin jego działalności z Ewangelią oraz na rozpatrywaniu w jej świetle religijno-moralnych potrzeb współczesnej ludzkości.

Wspomniane XV-lecie rozpoczęcia Soboru kieruje nasze myśli ku słowom, które Ojciec święty Jan XXIII wygłosił do uczestników w uroczystości inauguracyjnej. W przemówieniu tym Papież stwierdził między innymi, co następuje:

„ Po dwudziestu niemal wiekach pozostają nadal niezmiennie najważniejsze sprawy i problemy, które ludzkość musi rozwiązać. Chrystus bowiem zawsze zajmuje niejako punkt centralny historii i życia. Ludzie albo przystają do Niego i do Jego Kościoła i przez to korzystają z dóbr światła, łagodności, harmonii i pokoju, albo żyją bez Niego lub występują przeciw Niemu i świadomie pozostają poza Kościołem, a wskutek tego rodzi się wśród nich zamieszanie, zaogniają się wzajemne stosunki, grozi niebezpieczeństwo krwawych wojen. Ilekroć zbierają się Sobory powszechne, głoszą w jakiś uroczysty sposób tę łączność z Chrystusem i Jego Kościołem, promieniają światłem prawdy we wszystkich kierunkach, nastawiają na właściwe tory życie jednostek, rodziny i społeczeństwa, budzą i umacniają siły duchowe, stale podnoszą dusze ku wartościom prawdziwym i wiecznym”

Po tym określeniu znaczenia, jakie z reguły przysługuje Soborom powszechnym, których w przeszłości odbyło się dwadzieścia, Ojciec święty wskazał na zadanie, jakie Kościół spełnia współcześnie, w dobie Soboru dwudziestego pierwszego. Oto odnośne słowa Ojca świętego:

„Kościół ludziom dzisiejszym nie ofiaruje znikomych bogactw, ani nie obiecuje szczęśliwości tylko ziemskiej, lecz daje im dary łaski Bożej, które podnosząc ludzi do godności synów Bożych stanowią potężną obronę i pomoc do życia bardziej ludzkiego. Kościół otwiera źródło życiodajnej swej nauki, która ludziom oświeconym światłem Chrystusowym pozwala dokładnie zrozumieć, czym rzeczywiście są, jak niezwykłą posiadają godność, jaki jest ich właściwy cel. Kościół wreszcie za pośrednictwem swych synów rozszerza krągłi chrześcijańskiej miłości, która skuteczniej niż cokolwiek innego potrafi usunąć zarzewie niezgody i nad którą nie ma lepszego sposobu do wprowadzenia ugody, sprawiedliwego pokoju i braterskiej jedności wśród wszystkich ludzi”

Nie ma obawy, że przesadzi się w podkreślaniu, iż treść przytoczonej wypowiedzi Jana XXIII jest dziś w całej pełni aktualna i dla kształtowania naszych przekonań i moralnej postawy bezcenna. Co więcej, szereg narastających wokół nas zjawisk sprawia, że to, co o Kościele powiedział Jan XXII przed piętnastu laty, zyskało obecnie jeszcze bardziej na życiowym znaczeniu. Oto wobec rozpowszechnianego materializmu praktycznego ujawnia się najgłębiej humanistyczne zadanie Kościoła, jako przedstawiciela Bożej łaski, która człowieka

najwznieściej uszlachetnia, czyniąc go przyjacielem Boga. Z kolei ze względu na rozszerzany światopogląd ateistyczny ukazuje się coraz bardziej wyraziście potrzeba głoszonej przez Kościół nauki Chrystusa, która wyjaśnia między innymi cel naszego życia i godność ludzkiej osoby. I wreszcie na tle ustawicznie trwających i nawet co pewien czas nasilających się w ludzkim świecie wielorakich przeciwności uwydatnia się znaczenie promieniującej z Kościoła chrześcijańskiej miłości, jako najgłębszego fundamentu zgody i pokoju.

Z racji zbliżającej się XV rocznicy rozpoczęcia Soboru prośmy Boga Wszechmocnego, za pośrednictwem Najświętszej Maryi Panny, Matki Kościoła, o dobrą wolę dla wszystkich ludzi w ich odnoszeniu się do Chrystusowego Kościoła. Bóg „pragnie, by wszyscy ludzie zostali zbawieni i doszli do poznania prawdy” (1 Tym 2, 4). Niech zgodnie z tymi Bożymi planami wszyscy starają się rzetelnie zrozumieć, co Kościół w czasach współczesnych przekazuje ludzkości i niech z tych Bożych światła i siła obficie czerpią.

Warszawa, 16 czerwca 1977 r.

159 Konferencja Plenarna Episkopatu.

Podpisali: kardynałowie, arcybiskupi
i biskupi obecni na Konferencji.

70

USTANOWIENIE LEKTORÓW I AKOLITÓW PRZYJĘCIE KANDYDATÓW DO DIAKONATU I KAPLAŃSTWA ZOBOWIĄZANIA DO ZACHOWANIA ŚWIĘTEGO CELIBATU *

Rozdział I

USTANOWIENIE LEKTORÓW

Uwagi wstępne

1. Ustanowienia lektorów dokonuje Biskup lub wyższy Przełożony zakonu kleryckiego, w czasie Mszy świętej, albo podczas nabożeństwa słowa Bożego.

2. Czytania bierze się w całości lub w części z liturgii dnia, czy też z tekstów podanych niżej.

OBRZĘD USTANOWIENIA LEKTORÓW

3. Po Ewangelii, *Biskup siada w mitrze na przygotowanym krześle. Wyznaczony do tego diakon lub kapłan, wzywa kandydatów, mówiąc:*
Niech przystąpią ci, którzy mają być ustanowieni do posługi lektorów.

* Przekład aprobowany przez Konferencję Episkopatu Polski.

Kandydatów wzywa się imiennie, a każdy odpowiada:

Jestem.

Następnie podchodzą oni do Biskupa i składają mu ukłon.

4. Gdy wszyscy usiądą, Biskup wygłasza homilię, którą kończy, zwracając się do kandydatów w tych lub podobnych słowach:

Drodzy synowie,

Bóg Ojciec objawił nam misterium zbawienia i dokonał go przez Syna swojego, Jezusa Chrystusa, który stał się człowiekiem, i po wypełnieniu swojego posłannictwa, przekazał swemu Kościołowi obowiązek głoszenia Ewangelii wszelkiemu stworzeniu.

Jako lektorzy, czyli przekazujący słowo Boże, będziecie pomagać w wypełnianiu tego obowiązku, dlatego też przyjmujecie szczególne zadania w posługiwaniu ludowi Bożemu i zostajecie przeznaczeni do głoszenia wiary, która opiera się na słowie Bożym. W zgromadzeniu liturgicznym będziecie zatem czytać słowo Boże, a także przygotowywać dzieci i dorosłych do pełnego wyznania wiary i do godnego przyjęcia Sakramentów świętych, będziecie również głosić posłannictwo zbawienia ludziom, dla których jest ono dotąd nieznanne. W ten sposób, dzięki waszej pomocy, ludzie łatwiej dojdą do poznania Boga Ojca i Jego Syna, Jezusa Chrystusa, a także łatwiej osiągną życie wieczne.

Skoro zaś innym będziecie przekazywać Słowo Boże, powinniście, alegając Duchowi Świętemu, wpierw sami je przyjąć i gorliwie rozważać, aby jego skuteczna moc coraz bardziej na was oddziaływała. Waszym codziennym życiem głosicie Jezusa Chrystusa, naszego Zbawiciela.

5. Po skończonej homilii wszyscy wstają. Biskup bez mitry wzywa wiernych do modlitwy, mówiąc:

Drodzy bracia, pokornie prosimy Boga Ojca, aby błogosławił tym swoim sługom, których wybrał do służby lektorów niech powierzone im obowiązki gorliwie wypełniają, by przez to głosili Chrystusa i chwalili Ojca, który jest w niebie.

Wszyscy prze chwilę modlą się w ciszy.

6. Następnie Biskup odmawia modlitwę:

**Boże, źródło wszelkiej światłości i dobroci,
Tyś posłał Jednorodzonego Syna swojego, Słowo życia,
aby objawił ludziom Twoją tajemnicę zbawienia,
racz † pobłogosławić tych braci naszych,
wybranych do posługi lektorów.
Spraw, aby słowo twoje stale rozważali,
ciągle je zgłębiali**

**i coraz wierniej przekazywali swoim braciom.
Przez Chrystusa Pana naszego.
R. Amen.**

7. Poszczególni kandydaci podchodzą do Biskupa, który wręcza każdemu księgę Pisma świętego, mówiąc:

**Weźmij księgę Pisma świętego
i wiernie przekazuj słowo Boże,
aby coraz bardziej wzrastało w sercach ludzkich.**

Lektor odpowiada:

Amen.

W tym czasie, zwłaszcza gdy kandydatów jest więcej, można śpiewać psalm 18 albo wykonać inny odpowiedni śpiew.

8. Jeśli ustanowienia lektorów dokonuje się w czasie Mszy świętej, odprawia się ją dalej jak zwykle; gdy natomiast łączy się je z nabożeństwem słowa Bożego, wówczas Biskup udziela błogosławieństwa i odsyła wiernych w sposób zwykły.

Rozdział II

USTANOWIENIE AKOLITÓW

Uwagi wstępne

1. Ustanowienia akolitów dokonuje Biskup lub wyższy Przełożony zakonu kleryckiego podczas Mszy świętej.
2. Czytania bierze się w całości lub w części z liturgii dnia albo z podanego niżej wykazu.

OBRZĘD USTANOWIENIA AKOLITÓW

3. *Po Ewangelii Biskup siada w mitrze na przygotowanym krześle. Diakon albo wyznaczony do tego kapłan wzywa kandydatów, mówiąc:*
Niech przystąpią ci, którzy mają być ustanowieni do posługi akolitów.

Kandydatów wzywa się imiennie, a każdy odpowiada:
Jestem.

Następnie podchodzą oni do Biskupa i składają mu ukłon.

4. *Gdy wszyscy usiądą, Biskup wygłasza homilię, którą kończy, zwracając się do kandydatów, w tych lub podobnych słowach:*

Drodzy synowie,

Wezwani do służby akolitów, w szczególny sposób będziecie uczestniczyć w posługiwaniu Kościołowi, dla którego Eucharystia jest szczytem i źródłem życia, dzięki niej bowiem lud Boży buduje się i wzrasta.

Wam bowiem zleca się, abyście pomagali kapłanom i diakonom w wykonywaniu ich urzędu i jako nadzwyczajni szafarze udzielali Komunii świętej wiernym, także chorym. Przeznaczeni w specjalny sposób do tej posługi, starajcie się pełniej żyć Ofiarą eucharystyczną i do niej doskonale siebie upodabniać. Starajcie się również zrozumieć duchowe znaczenie i istotę czynności, które będziecie wykonywać, abyście codziennie przez Jezusa Chrystusa składali siebie w ofierze, jako duchowy dar, przyjemny Bogu.

Tak postępując, będziecie lepiej pamiętać, że podobnie jak spożywacie z waszymi braćmi jeden chleb eucharystyczny, tak też macie stanowić z nimi jedno ciało mistyczne. Otoczcie dlatego szczerą miłością Ciało Chrystusa, czyli lud Boży, zwłaszcza słabych i chorych, wypełniając w ten sposób nakaz Pana naszego, który dał swoim Apostołom w czasie ostatniej wieczerzy: „Miłujcie się wzajemnie, jak ja was umiłowałem”.

5. *Po skończonej homilii wszyscy wstają. Biskup, bez mitry, wzywa wiernych do modlitwy, mówiąc:*

**Drodzy bracia, prosimy pokornie Boga,
aby napenił błogosławieństwem tych, których wybrał
do służby akolitów,
niech umocni ich do wiernego posługiwania w swoim Kościele.**

Wszyscy przez chwilę modlą się w ciszy.

6. *Następnie Biskup odmawia modlitwę:*

**Najlaskawszy Boże,
Tyś przez Jednorodzonego Syna swego
powierzył Twemu Kościołowi chleb życia,
pobłogosław ł tych braci naszych,
wybranych do służby akolitów.
Spraw, aby troszczyli się o święte ołtarze
i swoim braciom godnie rozdzielali chleb życia wiecznego,
niech także stale wzrastają w wierze i miłości
ku zbudowaniu Twego Kościoła.
Przez Chrystusa Pana naszego.
R. Amen.**

7. *Poszczególni kandydaci podchodzą do Biskupa, który wręcza każdemu patenę z chlebem lub naczynie z winem do konsekracji i mówi:*

Przyjmij naczynie z chlebem (lub: z winem) do udzielania Eucharystii i tak postępuj, abyś godnie mógł służyć Kościołowi przy stole Pańskim.

Akolita odpowiada:

Amen.

8. Akolici, lub gdy jest ich wielu, niektórzy z nich w czasie przygotowania darów przynoszą patenę z chlebem i kielich z winem.

9. Komunię świętą otrzymują akolici zaraz po diakonach.

10. Biskup może polecić, aby akolita, który stał się nadzwyczajnym szafarzem Eucharystii, pomagał w czasie tej mszy świętej w udzielaniu Komunii wiernym.

Rozdział III

PRZYJĘCIE KANDYDATÓW DO DIAKONATU I KAPŁAŃSTWA

Uwagi wstępne

1. Obrzęd przyjęcia kandydatów do diakonatu i kapłaństwa odbywa się po stwierdzeniu, że zamiar pragnących przyjąć te święcenia, poparty niezbędnymi uzdolnieniami, jest wystarczająco dojrzały.

Członkowie zakonów kłeryckich po ślubach nie są zobowiązani do tego obrzędu.

2. Zamiar przyjęcia święceń diakonatu i kapłaństwa ma być wyrażony publicznie przez kandydatów, a przez Biskupa, lub wyższego Przełożonego zakonu kłeryckiego, publicznie przyjęty.

3. Obrzęd przyjęcia może się odbyć każdego dnia, zwłaszcza w dni świąteczne, zarówno w kościele, jak i w innym odpowiednim miejscu, tak w czasie Mszy świętej jak i podczas nabożeństwa słowa Bożego. Ze względu na swe znaczenie, obrzędu tego nie należy łączyć ze święczeniami albo z ustanowieniem lektorów i akolitów.

4. Czytania bierze się w całości lub w części, z liturgii dnia albo z tekstów podanych niżej.

OBRZĘD PRZYJĘCIA

5. *Po Ewangelii, Biskup siada, na przygotowanym krześle i otrzymuje mitrę. Następnie głosi homilię, którą kończy tymi lub podobnymi słowami:*

Umiłowani bracia,

Ci oto bracia nasi, którzy stoją dzisiaj przed obliczem Kościoła, aby być przyjętymi na kandydatów do święceń diakonatu i kapłaństwa tak nam, jak i wam są polecani.

Znamy nakaz Chrystusa: „Proście Pana żniwa, aby posłał pracowników na żniwo swoje”. Powodowani troską Pana o swoją owczarnię i potrzebami Kościoła, są oni gotowi wielkodusznie odpowiedzieć na wezwanie Chrystusa za prorokiem: „Oto jestem, poslij mnie”. Zaufali Panu, w którym pokładają nadzieję przyszłej wierności swemu powołaniu.

Głos zaś wołającego Pana należy rozpoznawać na podstawie znaków, poprzez które objawia on ludziom każdego dnia swoją wolę. Tych natomiast, których w sposób nadprzyrodzony wezwał do udziału w hierarchicznym kapłaństwie Chrystusa, Pan pobudza i wspiera swoją łaską. Nam zaś polecił, byśmy po zbadaniu przydatności kandydatów wezwali ich i uświęcili szczególnym znamieniem Ducha Świętego do służby Bogu i Kościołowi. Poprzez święcenia zostaną przeznaczeni do dalszego prowadzenia zbawczego dzieła Chrystusa, dokonanego dla całej ludzkości. W swoim zaś czasie złączeni naszym urzędem, będą służyli Kościołowi, aby społeczność chrześcijańska, do której zostaną posłani, umacniać słowem i Sakramentami.

Dlatego obecni tutaj bracia, zanim zostaną kiedyś wezwani przez swego Biskupa, rozpoczęli już swoją formację, uczą się z dnia na dzień żyć Ewangelią i umacniać w wierze, nadziei i miłości. Ćwicząc się w tych cnotach pogłębiają ducha modlitwy oraz wzrastają w gorliwym pragnieniu zdobywania wszystkich ludzi dla Chrystusa.

Teraz kierowani miłością Chrystusa i umocnieni przez wewnętrzne działanie Ducha Świętego, pragną publicznie wyrazić gotowość poświęcenia się na służbę Bogu i ludziom.

Kiedy więc będą imiennie wzywani, niech się tutaj zbliżą i zamiar swój wyznają wobec Kościoła.

6. *Diakon, albo wyznaczony do tego kapłan, wzywa imiennie zgłaszających się, a każdy odpowiada:*

Jestem.

Następnie podchodzą do Biskupa i składają mu ukłon.

7. *Biskup przemawia do nich tymi lub innymi słowami, określonymi w miarę potrzeby przez Konferencję Biskupów:*

Drodzy synowie,

Przełożeni i wychowawcy, którym zlecono wasze przygotowanie, na ile tylko was mogli poznać, wydali o was dobre świadectwo, któremu w pełni ufamy.

Dlatego was pytam:

Czy chcecie, odpowiadając na powołanie Boże, tak się przygotować, abyście byli zdolni do posługiwania w Kościele przez przyjęcie w swoim czasie święceń diakonatu i kapłaństwa?

Kandydaci razem odpowiadają:

Chcę.

Biskup:

Czy chcecie tak kształtować wasze życie duchowe, aby wiernie służyć Chrystusowi i Jego Ciału, którym jest Kościół?

Kandydaci:

Chcę.

Jeśli potrzeba, Biskup może przyjmując postanowienie kandydatów w inny sposób, określony przez Konferencję Biskupów.

Następnie Biskup dodaje:

Kościół przyjmuje z radością wasze postanowienie. Co Bóg w was rozpoczął, niech sam dokona.

Wszyscy:

Amen.

8. *Gdy wszyscy wstaną, Biskup, po zdjęciu mitry, wzywa wiernych do modlitwy:*

Drodzy bracia, pokornie prosimy Boga i Pana naszego, aby udzielił łaski swego błogosławieństwa tym sługom swoim, którzy pragną poświęcić się służbie Kościoła.

9. *Diakon, albo inny posługujący, odpowiednio przygotowany, wygłasza te lub podobne intencje; wszyscy odpowiadają stosowną akklamacją, np: „Wysłuchaj nas, Panie”.*

— Prośmy Boga, aby ci bracia, jeszcze ściślej zjednoczeni z Chrystusem, mogli być Jego świadkami wśród ludzi.

R. Wysłuchaj nas, Panie.

— Prośmy Boga, aby z chęcią dźwigali ludzkie troski i zawsze słuchali natchnień Ducha Świętego.

R. Wysłuchaj nas, Panie.

— Prośmy Boga, aby stali się sługami Kościoła i umacniali swych braci w wierze słowem i przykładem, oraz gromadzili do udziału w Eucharystii.

R. Wysłuchaj nas, Panie.

10. *Następnie Biskup odmawia modlitwę:*

Wysłuchaj, Boże nasze modlitwy

i w swojej łaskawości błogosław tym synom, pragnącym poświęcić się służbie Twojej i całego ludu;

spraw, niech wyrwają w powołaniu.

aby zjednoczeni przez szczerą miłość z Chrystusem Kapłanem, godnie wykonywali pislugę apostołską.

Przez Chrystusa Pana naszego.

R. Amen.

albo:

Prosimy Cię, Panie,

spraw, aby słudzy Twoi z dnia na dzień pełniej poznawali i naśladowali tajemnicę Twojej miłości.

Daj, aby napełnieni duchem Twojej miłości, pełniąc w Kościele świętą służbę na chwałę Twojego imienia,

dobrze przygotowali się do posługiwania zbawieniu swych braci.

Przez Chrystusa Pana naszego.

R. Amen.

11. *Jeżeli obrzęd przyjęcia odbywa się w czasie Mszy świętej, odprawia się ją dalej jak zwykle. Gdy natomiast obrzęd połączony jest*

z nabożeństwem słowa Bożego, wówczas Biskup udziela błogosławieństwa i odsyła wiernych w sposób zwykły.

Rozdział IV

ZOBOWIĄZANIA DO ZACHOWANIA ŚWIĘTEGO CELIBATU

1. Publiczne zobowiązanie zachowania celibatu przez kandydatów do kapłaństwa i niepożonatych do diakonatu, także zakonników, powinno poprzedzić samo udzielenie święceń diakonatu.

2. Wybranych wzywa się imiennie i przedstawia według Pontyfikału Rzymskiego, nn. 9—13.

3. Następnie wszyscy siadają, a Biskup w oparciu o czytania mszalne wygłasza homilię, w której poucza lud i kandydatów o zadaniach diakona oraz o potrzebie i znaczeniu świętego celibatu w Kościele (por. Pontyfikał Rzymski, n. 14).

4. Po skończonej homilii, zobowiązujący się do zachowania celibatu ustawiają się przed Biskupem, który przemawia do nich tymi lub podobnymi słowami:

Drodzy synowie,

Pragniecie przystąpić dobrowolnie do święceń diakonatu. Posługiwanie wasze będziecie wykonywać żyjąc w celibacie, który jest zarówno znakiem jak i bodźcem coraz większej miłości duszpasterskiej, a także szczególnym źródłem pożytecznego działania w świecie.

Pobudzeni szczerą miłością ku Chrystusowi, przez doskonalsze życie religijne w tym stanie, w nowy i pełniejszy sposób poświęćcie się Chrystusowi, abyście niepodzielnym sercem łatwiej przyłączyli się do Niego. Wezwani do służby Bogu i ludziom lepiej będziecie wykonywać zbawcze dzieło Boże. W ten sposób własnym życiem i obyczajami będziecie pouczać swoich braci, że Boga powinni miłować nade wszystko, Jemu służyć ponad wszystko i we wszystkim.

Przeto was pytam:

Czy przyrzekacie wobec Boga i Kościoła, zawsze zachowywać obowiązek celibatu, tak ze względu na królestwo niebieskie, jak i na służbę Bogu oraz ludziom, jako znak duchowego oddania się Chrystusowi Panu?

Wszyscy wybrani odpowiadają razem:

Przyrzekam.

Kandydaci, o ile potrzeba, mogą swoją wolę wyrazić przez, inną formę zewnętrzną, ustaloną przez Konferencję Biskupów.

Następnie Biskup dodaje słowa:

Niech Bóg pozwoli wam wytrwać w świętym postanowieniu.

Wybrani odpowiadają:

Amen.

7. Teraz podchodzą kandydaci na diakonów, którzy nie są zobowiązani do zachowania celibatu.

Dalej czyni się wszystko według Pontyfikału Rzymskiego, Obrzędy święceń diakonatu, n. 15.

Po trzecim pytaniu Biskup dodaje:

Czy chcecie zachowywać i pogłębiać ducha modlitwy właściwego waszemu sposobowi życia, * także w tym duchu wiernie sprawować Liturgię Godzin w intencji Kościoła i całego świata, w zakresie wam wyznaczonym?

Wybrani:

Chcę.

Następnie Biskup pyta według Pontyfikału: Czy chcecie nieustannie kształtować...

Rozdział V

CZYTANIE BIBLIJNE

I

USTANOWIENIE LEKTORÓW

Czytania Starego Testamentu

1. Pwt 6, 3—9: „Niech pozostaną w twym sercu te słowa”.
Słuchaj, Izraelu i pilnie tego przestrzegaj...
2. Pwt 30, 10—14: „Słowo to jest bardzo blisko ciebie, abys je mógł wypełnić”.
W owych dniach: Przemówił Mojżesz do ludu i rzekł...
3. Iz 55, 10—11: „Jak ulewa nawadnia ziemię”.
To mówi Pan: Podobnie jak ulewa...
4. Ne 8, 1—4a. 5—6. 8—10: „Czytano z księgi praw i zrozumieli”.
W owych dniach: Przyniósł kapłan Ezdrasz Prawo...

Czytania Nowego Testamentu

5. 1 Kor 2, 1—5: „Głoszę wam tajemnicę Bożą”.
Gdy przyszedłem do was, bracia...
6. 2 Tm 3, 14—17: „Wszelkie pismo jest od Boga natchnione i pożyteczne do nauczania”.
Najmilszy: Trwaj w tym, czego się nauczyłeś...
7. 2 Tm 4, 1—5: „Wykonuj dzieło ewangelisty; spełniaj swe posługiwanie”.
Najmilszy: Zaklinam cię wobec Boga...
8. Hbr 4, 12—13 „Słowo Boże zdolne osądzić pragnienia i myśli serca”.
Żywe jest słowo Boże...
9. 1 J 1, 1—4: „Cośmy widzieli i słyszeli, głosimy i wam”.
Najmilszi: To wam oznajmiamy, co było na początku...

Psalmy responsoryjne

10. Ps 18, 8. 9. 10. 11.
R. (por J 6, 64b): Słowa Twe, Panie, są duchem i życiem.
11. Ps 118, 9. 10. 11. 12.
R. (12): Naucz mnie, Panie, pełnić Twoją wolę.
12. Ps 147, 15—16. 17—18. 19—20.
R. (por. 12): Kościele święty, chwal swojego Pana.

Alleluja i werset przed Ewangelią

13. J 6, 64b i 69b: Słowa Twoje, Panie, są duchem i życiem
Ty masz słowa życia wiecznego.
14. Por. Dz 16, 14b: Panie, otwórz serca nasze, abyśmy zrozumieli słowo Syna Twego.
15. Słowo Boże jest ziarnem, a Chrystus Siewcą; każdy kto Go znajdzie, pozostanie na wieki.
16. Por. Łk 4, 18: „Duch Pański nade mną; posłał mnie przepowiadać Ewangelię ubogim”.

Ewangelia

17. Mt 5, 14—19: „Wy jesteście światłem świata”.
W owym czasie: Powiedział Jezus uczniom swoim:
Wy jesteście światłem świata...
18. Mk 1, 35—39: „Przybył, aby nauczać ich w synagogach”.
Nad ranem, gdy jeszcze było ciemno, Jezus wstał...
19. Łk 4, 16—21: „Duch Pański nade mną”.
W owym czasie: Przybył Jezus do Nazaretu...
20. Łk 24, 44—48: „Jezus posłał apostołów przepowiadać pokutę na odpuszczenie grzechów”.
W owym czasie: Powiedział Jezus uczniom swoim: Te są słowa...
21. J 7, 14—18: „Nauka moja nie jest moja, ale tego, który mnie posłał”.
W połowie świąt przybył Jezus...

II

USTANOWIENIE AKOLITÓW

Czytania Starego Testamentu

1. Rdz 14, 18—20: „Ofiarował chleb i wino”.
W owych dniach: Melchizedek, król Szalemu...
2. Wj 16, 2—4. 12—15: „Dam wam chleb z nieba”.
W owych dniach: Zaczęło szemrać na pustyni całe zgromadzenie...
3. Wj 24, 3—8: „Oto krew przymierza, które Bóg zawarł z wami”.

- W owych dniach: Wrócił Mojżesz i obwieścił ludowi...
4. Pwt 8, 2—3. 14b—16a: „Żywił cię pokarmem, którego nie znalazł ani ty, ani twoi przodkowie”.
W owych dniach: Mojżesz przemówił do ludu...
5. 1 Krl 19, 4—8: „Mocą tego pożywienia szedł aż do Bożej Góry”.
W owych dniach: Eliasz poszedł na pustynię na odległość jednego dnia drogi...
6. Prz 9, 1—6: „Nasyćcie się moim chlebem i pijcie wino, które zmieszałem”.
Mądrość zbudowała sobie dom...

Czytania Nowego Testamentu

7. Dz 2, 42—47: „Trwali we wspólnocie, w łamaniu chleba”.
W owych dniach: Uczniowie trwali...
8. Dz 10, 34a. 37—43: „Z Nim jedliśmy i pili po Jego Zmartwychwstaniu”.
W owych dniach: Piotr przemówił...
9. 1 Kor 10, 16—17: „Jeden jest chleb, dlatego my, liczni, tworzymy jedno ciało”.
Bracia: Kielich błogosławieństwa...
10. 1 Kor 11, 23—26: „Ileokroć spożywacie ten chleb albo pijecie kielich, śmierć Pańską głosicie”.
Bracia: Ja otrzymałem od Pana...
11. Hbr 9, 11—15: „Krew Chrystusa oczyści wasze sumienia”.
Chrystus, zjawiwszy się jako arcykapłan...

Psalmy responsoryjne

12. Ps 22, 1—3a. 3b—4. 5. 6.
R. (1): Pan mym pasterzem, nie brak mi niczego.
13. Ps 33, 2—3. 4—5. 6—7. 8—9. 10—11.
R. (9a): Skosztujcie i zobaczcie jak dobry jest Pan.
14. Ps 77, 3 i 4bc. 23—24. 25. 54.
R. (24b): Pan dał im chleb z nieba.
15. Ps 109, 1. 2. 3. 4.
R. (4bc): Ty jesteś kapłanem na wieki, według obrządku Melchizedeka.
16. Ps 115, 12—13. 15 i 16bc. 17—18.
R. (13): Kielich zbawienia wezmę i imię Pańskie będę wzywał.
17. Ps 144, 10—11. 15—16. 17—18.
R. (por. 16): Otwierasz, Panie, swą rękę i karmisz nas.
18. Ps 147, 12—13. 14—15. 19—20.
R. (J 6, 58b): Kto spożywa ten chleb będzie żył na wieki.

Allējuja i werset przed Ewangelią

19. J 6, 56: Kto spożywa moje ciało i pije moją krew, mieszka we mnie, a ja w nim mieszkam.
20. J 6, 57: Jak mnie posłał żyjący Ojciec, a ja żyję przez Ojca, tak i ten, kto mnie spożywa, będzie żył przeze mnie.
21. J 6, 35: Jam jest chleb życia. Kto do mnie przychodzi, nie będzie łaknął; a kto we mnie wierzy, nigdy pragnąć nie będzie.
22. J 6, 51—52: Ja jestem chlebem żywym, który zstąpił z nieba, jeśli kto spożywa ten chleb, będzie żył wieki.

Ewangelia

23. Mk 14, 12—16. 22—26: „To jest ciało moje. To jest krew moja”.
W pierwszy dzień Przaśników, kiedy ofiarował Paschę...
24. Lk 9, 11b—17: „Jedli i nasycili się wszyscy”.
W owym czasie: Jezus mówił do rzesz...
25. Lk 24, 13—35: „Poznali Go w czasie łamania chleba”.
W owym czasie: Dwóch uczniów Jezusa udało się...
26. J 6, 1—15: „Rozdawano siedzącym tyle, ile kto chciał”.
W owym czasie: Jezus udał się za Jezioro Galilejskie...
27. J 6, 24—35: „Kto do mnie przychodzi, nie będzie łaknął, A kto we mnie wierzy, nigdy pragnąć nie będzie”.
W owym czasie: Kiedy ludzie z tłumu zauważyli, że nie ma tam Jezusa...
28. J 6, 41—52a: „Ja jestem chlebem żywym, który zstąpił z nieba”.
W owym czasie: Żydzi szemrali przeciwko Jezusowi...
29. J 6, 51—59: „Ciało moje jest prawdziwym pokarmem, a krew moja prawdziwym napojem”.
W owym czasie: Jezus mówił do rzesz...
30. J 21, 1—14: „Jezus wziął chleb i podał im”.
W owym czasie: Jezus znowu ukazał się uczniom...

III

PRZYJĘCIE KANDYDATÓW DO DIAKONATU I KAPŁANSTWA

Czytania Starego Testamentu

1. Pwt 1, 9—14: „Wybierzcie sobie mężów rozumnych, abym ich postawił wam na czele”.
W owych dniach: Przemawiał Mojżesz do ludu: Powiedziałem wam: Ja sam nie mogę...
2. Jr 1, 4—8: „Pójdiesz, do kogokolwiek cię poślę”.
Skierował Bóg do mnie następujące słowo...

3. Syr 39, 1. 5—8: „Odda swe serce, aby od wczesnego ranka zwrócić się do Pana”.
Odwieczna mądrość...
4. Iz 6, 1—2a. 3—8: „Kogo poślę? i kto pójdzie?”
W roku śmierci króla Ozjasza...

Czytania Nowego Testamentu

5. Dz 14, 21—23: „W każdym Kościele ustanowił im starszych”.
W owych dniach: Paweł i Barnaba wrócili do Listry...
6. 1 Kor 9, 16—19. 22—23: „Biada mi, gdybym nie głosił Ewangelii”.
Bracia: Nie jest dla mnie powodem do chluby to, że głoszę Ewangelię...
7. 1 Kor 12, 4—11: „Wszystkim objawia się Duch dla wspólnego dobra”.
Bracia: Różne są dary łaski...
8. 2 Tm 3, 10—12. 14—15: „Trwaj w tym, czego się nauczyłeś”.
Najmilszy: Poszedłeś śladem mojej nauki...

Psalmy responsoryjne

9. Ps 15, 1—2a i 5. 7—8. 11.
R. (Por. 5a): Pan częśćką dziedzictwa mego.
10. Ps 23, 1—2. 3—4ab. 5—6.
R. (por. 6): Oto, Panie, pokolenie szukających Twego Oblicza.
11. Ps 97, 1. 2—3ab. 3c—4. 5—6.
R. (2b): Na oczach pogan objawił Pan swoją sprawiedliwość.

Alleluja i werset przed Ewangelią

12. Mk 1; 17: Przyjdźcie do mnie, a uczynię was rybakami ludzi.
13. Lk 4, 18—19: Ubogim posłał mnie Pan głosić dobrą nowinę, a jeńcom wyzwolenie.
14. J 12, 26a: Kto chce mi służyć, niech mnie naśladowuje, gdzie ja jestem, tam będzie i mój sługa.

Ewangelia

15. Mt 9, 35—38: „Proście Pana żniwa, aby posłał robotników na żniwo swoje”.
W owym czasie: Jezus obchodził wszystkie miasteczka...
16. Mk 1, 14—20: „Uczynię was rybakami ludzi”.
Gdy Jan został uwięziony, Jezus przyszedł...
17. Lk 5, 1—11: „Na słowo Twoje zapuszczam sieci”.
W owym czasie: Gdy tłum cisnął się do Jezusa...
18. J 1, 35—42: „Oto Baranek Boży. Znaleźliśmy Mesjasza”.
W owym czasie: Jan stał z dwoma swoimi uczniami...
19. J 1, 45—51: „Oto prawdziwy Izraelita, w którym nie ma zdrady”.
W owym czasie: Spotkał Filip Natanaela...

**UROCYSTOŚĆ UDZIELENIA ŚWIĘCEŃ KAPLAŃSKICH
W KATEDRZE WROCLAWSKIEJ PRZEZ KS. ARCYBISKUPA
METROPOLITĘ WROCLAWSKIEGO HENRYKA GULBINOWICZA
DNIA 21 MAJA 1977 ROKU**

Dnia 21 maja 1977 roku w Katedrze Wrocławskiej J. E. Ks. Arcybiskup Metropolita Wrocławski Henryk Gulbinowicz udzielił święceń kapłańskich 35 alumnom Arcybiskupiego Metropolitalnego Seminarium Duchownego we Wrocławiu oraz jednemu diakonowi ze Zgromadzenia Braci Mniejszych OO. Franciszkanów Wiesławowi Arkadiuszowi Wójcikowi.

Uroczystość zgromadziła licznych wiernych, związanych z nowowyświęcanymi kapłanami węzłem rodzinnym czy przyjacielskim, wielu kapłanów-duszpasterzy parafii, w których wyświęceni urodzili się i byli wychowani. W stalach Katedry zasiedli kanonicy Kapituły Wrocławskiej, Profesorowie i Wychowawcy alumnów Arcybiskupiego Metropolitalnego Seminarium Duchownego oraz alumni tegoż Seminarium. Księdzu Arcybiskupowi Metropolicie Wrocławskiemu prezentował kandydatów do święceń kapłańskich Ks. Biskup Nominat Tadeusz Rybak.

Po Mszy św. na zakończenie słowa podziękowania pod adresem Księdza Arcybiskupa Metropolity Wrocławskiego skierował nowowyświęcony Zenon Stoń:

Ekscelencjo, Najdostojniejszy Księżu

Arcybiskupie Metropolito,

Dostojni Księża Biskupi,

Przewielebni Księża Profesorowie, Wychowawcy i Proboszczowie,

Kochani Rodzice, Drodzy Koledzy, Szanowni Goście.

Uroczystość święceń kapłańskich napełnia każde ludzkie serce ogromną wdzięcznością wobec Boga. To poczucie wdzięczności stało się dzisiaj szczególnym udziałem nas, najmłodszych kapłanów. Wiemy, że godność, której dostąpiliśmy jest wyłącznie darmową i niczym nie zasłużoną łaską Boga. Wielkie rzeczy uczynił nam Wszechmocny, niech więc Bogu Najwyższemu będzie cześć i chwała.

Wiemy, że dla osiągnięcia swych celów Bóg posługuje się ludźmi i przez nich wyraża swoją wolę. Nie możemy więc w tym dniu radości zapomnieć o tych, których Bóg postawił na naszej drodze ku posługiwaniu kapłańskiemu. Im również pragniemy wyrazić naszą wdzięczność.

Dziękujemy przede wszystkim Tobie, Ojcze Arcybiskupie za to, że uznałeś nas za godnych święceń i przez włożenie rąk udzieliłeś nam Ducha Świętego włączając w grono wrocławskich prezbiterów.

Dziękujemy wam Kochani Rodzice za dar życia, pierwsze słowa o Bogu i cały niełatwy trud wychowania.

Słowa gorącej wdzięczności kierujemy w stronę dostojnego grona Profesorów i Wychowawców z Księdzem Rektorem na czele. To Wam Czcigodni Księża zawdzięczamy całą intelektualną formację teologiczną tak niezbędną w czekającej nas pracy duszpasterskiej.

Szczególne ciepłe słowa podziękowań składamy naszym Drogim Ojcom Duchownym, którzy przez tyle lat byli kierownikami naszych sumień i powiernikami duchowymi.

Naszą wdzięczność za wszelką pomoc pragniemy wyrazić naszym krewnym, rodzeństwu, księżom Proboszczom, dobrodziejom, katechetom, wszystkim znajomym i nieznanym.

Wam Bracia Alumni dziękujemy za wspólnie przebytą seminaryjną drogę, za wszystkie wspólnie przeżyte chwile, za wzajemne wsparcie.

Boże w Trójcy Świętej Jedyny bądź nagrodą dla wszystkich, którzy dopomogli nam dojść do Twych świętych ołtarzy.

72

**HOMILIA KSIĘDZA ARCYBISKUPA METROPOLITY
WROCLAWSKIEGO Z OKAZJI UDZIELENIA ŚWIECEN
KAPLAŃSKICH W KATEDRZE WROCLAWSKIEJ
DNIA 21 MAJA 1977 ROKU.**

Czcigodni Księża Biskupi.

Dostojna Kapituła Metropolitalna.

Przewielebni Księża Profesorowie i Wychowawcy Metropolitalnego

Wyższego Seminarium Duchownego

Najprzewielebniejszy Ojcie Prowincjale Franciszkanów i Księża Prowincjale Klaretynów.

Prześwietne Duchowieństwo Diecezjalne i Zakonne z Księżmi Dziekanami na czele.

Wielebne Siostry Zakonne, Kochani Alumni, Szanowni Rodzice, Krewni, Goście i Przyjaciele Księży Neoprezbiterów.

Drodzy Neoprezbiterzy.

1. Marzenia Waszych serc i gorące pragnienia dusz — spełniły się. Doszliście do Chrystusowego Kapłaństwa. Prawdę powiedział przed chwilą Wasz przedstawiciel, że powołanie do kapłaństwa jest DAREM, na który człowiek nie zasługuje sam z siebie. Ten dar mu się nie należy. Jest bowiem wolną decyzją Wszchemogącego Boga.

Kiedy sześć lat temu przekroczyliście próg naszego Metropolitalnego Wyższego Seminarium Duchownego i kiedy patrzyliście na ten potężny gmach, na liczne dość grono młodych adeptów filozofii i teologii, sądzę, że powstawał w Was pewien niepokój. Rodziło się mimo woli w podświadomości pytanie: czy tu moje miejsce? Czy podołam wymaganiom stawianym przez Kościół i jego przedstawicieli? To ma być mój nowy dom, miejsce zdobywania wiedzy i rzetelnego charakteru.

Dziś już wiecie, że także Ci, których zastalście w tym „domu nauki”, spoglądali na Was z równym zaciekawieniem, ale także z radością. Bo oni już rozumieli, że jesteście DAREM, którym Bóg pragnie ubogacić Wrocławską Archidiecezję. Jesteście darem, którego należy strzec i nad którym trzeba wiele pracować, aby można było w stosownym czasie powiedzieć wobec Pana Boga i Kościoła św., że jesteście godni łaski Chrystusowego Kapłaństwa.

2. Dlatego i dziś w dniu Waszych święceń kapłańskich pragnę ponownie z naciskiem podkreślić, że zawsze patrzyliśmy na Was, jako na dar ofiarowany nam przez Pana. Tak patrzyliśmy patrzmy i patrzeć chcemy. Przez długie sześć lat o ten dar poważnie troszczyli się Wasi Księża Profesorowie, kształcąc Wasz intelekt. Nie mniej pracowali nad Wami Wychowawcy i Ojcowie Duchowni. Cały swój wysiłek kierowali ku jednemu, abyście umieli szeroko otworzyć serca na dobro i piękno nadprzyrodzoności. Nie jeden raz podnosili Was z ludzkiej słabości i grzechu. Pomagali w codziennym trudzie zwyciężać ułomności i budować wciąż z odradzającą się nadzieją w pomoc Boga — świętość ludzkiego wnętrza.

Troszczyli się też o ten DAR — o Was, w trudzie każdej godziny Siostry Zakonne, oraz cały zastęp ludzi z administracji, by niczego nie zabrakło, co jest potrzebne do spokojnej pracy naukowej i asceptycznej.

Nie możemy dziś nie wspomnieć tych setki tysięcy katolików Archidiecezji Wrocławskiej, którzy dzielili się z Wami ciężko zapracowanym groszem i którzy wspierali Wasze wysiłki swoją pracą i modlitwą. A wszystko to dokonywane było z jedną myślą, by ten Dar, który Bóg w dobroci swojej dał Archidiecezji Wrocławskiej, nie zmarnował się. Nie został zniszczony przez ludzi złej woli, albo przez własną Waszą nieroztropność.

3. Czas szedł naprzód. Rok za rokiem składane egzaminy i zdobywana gotowość wewnętrzna na oddanie się całkowicie Bogu i Kościołowi sprawiła, że z młodych porywów, wyrastało rzetelne zdecydowanie służenia Chrystusowi i Jego wyznawcom.

Dziś po dniach rekolekcji stanęliście przed swoim biskupem, by przyjąć święcenia kapłańskie i wszystkie obowiązki z tym ważnym faktem związane. Otworzyliście swoje męskie dłonie, bym mógł je namaścić świętym krzyżem, z pełną świadomością, że na nich spoczywać będzie nie tylko Chrystus ukryty pod postaciami chleba. Lecz także świadomi jesteście, że tymi samymi rękami trzeba będzie ująć także Chrystusowy krzyż. Krzyż, już doskonale wiecie, nie jest lekki. Więcej rozumiecie też, że w miarę, jak Kościół będzie Wam powierzał coraz to odpowiedzialniejsze zadanie, będzie on coraz cięższy. Taka jest rzeczywistość Chrystusowego Kapłaństwa.

Podołacie wszystkim zadaniom i wszystkim ciężarom, jeżeli poważnie traktować zechciecie Bożą pomoc dawaną na codzien w Jego łasce. W Seminarium pomagali Wam w tym Profesorowie i Wychowawcy.

Od dziś sami będziecie siebie formować i sami strzec daru nadprzyrodzonej. Zechciejcie wynieść od ołtarza święceń przekonanie, że dalej trzeba kształcić swój umysł i Archidiecezja Wam w tym pomoże. Sami będziecie zdobywać kapłańskie cnoty, korzystając z miesięcznych dni skupienia i wielu innych okazji danych ku uświęceniu.

4. Wychodząc z Katedry pamiętajcie, że macie być też darem dla tych parafii, do których Was skieruję. Będziecie tym darem dla nich, gdy poniesiecie wspólnotom parafialnym Prawdę Bożą i gdy to, czego będziecie nauczać innych, sami w codziennym wysiłku będziecie realizowali. Jeżeli to spełnicie, nowe środowiska uszanują Was, będą Was cenić i zostawicie ślady Bożych mocy na duszach wielu ludzi dobrej woli.

5. Chcę jeszcze dodać, że macie też być DAREM dla starszego duchowieństwa, z którym wypadnie Wam współpracować nad szczytem Królestwa Bożego na Dolnośląskiej ziemi. Mają oni za sobą długie lata ciężkiej pracy. To oni dźwigali swego czasu z ruin świątynie i domy parafialne. Oni tworzyli nową sieć parafialną na Dolnym Śląsku. Oni zapalali lampy wieczyste przed Najświętszą Eucharystią, wygaszone pożogą drugiej wojny światowej. Dokonali najważniejszej pracy, gdyż dzięki nim razem z człowiekiem zapracowanym w codziennym trudzie — zamieszkał Bóg. Macie być dla nich ulgą w pracy, ale też zechciejcie być ludźmi, którzy pełni delikatności rozumieją, co to starość, gdy oko traci swój blask i ucho nie łapie wszystkich głosów. Rozumieście sytuację starszego kapłana, który ma wiele doświadczenia, ale sam już wszystkiemu nie podola i trzeba dzielić ciężar kapłańskiego zadania z młodym. Bądźcie mądrzy i ustawcie się prawidłowo pod wpływ ich doświadczenia i posiadanych cnót. Korzystajcie z wszystkiego co dobre, mądre i wielkie w nich.

Budujące było to, co słyszałem podczas kanonicznego scrutiny. Pamiętacie — mówiliśmy o tylu ważnych sprawach, które Was czekają w kapłaństwie. Mimo, że stawiałem pytania niełatwe, podejmowaliście rzeczowy dialog i odpowiadaliście poważnie, że chcecie się wiele nauczyć od swoich starszych Konfratrów. Mówiliście, że pragniecie być im pomocą i radością na codzien. Bardzo wszyscy pragniemy, by o Was mówiono na parafiach i w dekanatach, że Archidiecezję Wrocławską obdarował Pan 35 kapłanami młodymi, zdrowymi, silnymi, ale też dobrymi i świętymi.

6. Na zakończenie w Wasze ubogacone łaską kapłańską umysły i serca składam serdeczną prośbę i zobowiązanie, tu w tej Katedrze, wobec Waszych rodziców, Profesorów i Wychowawców. Wobec Księży Biskupów i całego Duchowieństwa, którzy razem z Wami trudzimy się nad sprawą Bożą — PRZESTRZEGAJcie REZYDENCJI KANONICZNEJ. Tego dziś najbardziej trzeba naszemu Kościołowi. Bądźcie nieustannie z Ludem Bożym, któremu macie służyć. Zapamiętajcie sobie na całe, oby jak najdłuższe życie kapłańskie: tak, jak nie może odejść kapłan

od ołtarza, gdy rozpocznie sprawowanie, Najświętszej Ofiary, tak kapłanowi nie można odchodzić od parafii do której został kanonicznie posłany. Kiedy to zadanie spełnicie, owoce Waszej kapłańskiej pracy będą wielkie. Obecność wasza w parafii sprawi, że będziecie mieli czas na słuchanie spowiedzi św. wiernych i na poważnie traktowanie ich problemów sumienia. Rezydencja kanoniczna pomoże Wam rzetelnie spełnić posługę katechezy parafialnej. Dzięki rezydencji żaden chory nie będzie zapomniany, ani opuszczony. Rezydencja kanoniczna ułatwi Wam studium i dobrą modlitwę. Zapeewni Wam czas na napisanie listów do rodziców, krewnych, dobrodziejów i przyjaciół.

Jeżeli mojej prośby i mojego zobowiązania, którym Was dziś imieniem Kościoła obarczam, poważnie nie potraktujecie, boję się, że nie będziecie darem, ani dla starszego Duchowieństwa, ani dla wspólnot parafialnych, ani dla grup nieformalnych. Wielki dar kapłaństwa rozmieniony na drobne, łatwo się może rozproszyc i zmarnować.

Niech Najświętsza Maryja Panna, którą tak radośnie czcimy w miesiącu Waszych święceń kapłańskich, która tak umiała przestrzegać „rezydencji” przy swoim Boskim Synu, nauczy Was — Najmłodszy moi Bracia w kapłaństwie — ukochać zacisze kościoła i plebanii. Niech nauczy Was „rezydować” przy kapłaństwie wypisanym na Waszej duszy, jako znak niezatarty i strzec tego skarbu aż do męczeństwa, jeżeli tego zechce Bóg. Amen.

73

DEKRET

USTANAWIAJĄCY ARCHIDIECEZJALNĄ RADĘ KAPŁAŃSKĄ

Nawiązując do postanowień Soboru Watykańskiego Drugiego (Christus Dominus 25,28) oraz Motu Proprio Ojca św. Pawła VI Ecclesiae Sanctae (AAS 58:1966, 776, nr 15 § 1—4), zgodnie z Litterae circulares Św. Kongregacji dla Spraw Kleru „Presbyteri Sacra” (ASS. 62:1970, 459—465) i wreszcie w oparciu o Dokument Synodu Biskupiego z roku 1971 De Sacerdotio ministeriali ustanawiam Radę Kapłańską (Consilium Presbyterale) w Archidiecezji Wrocławskiej.

Zgodnie z przebiegiem dwustopniowych wyborów przeprowadzonych przez Duchowieństwo archidiecezji według zarządzenia z dnia 22 lutego 1977 r. Ldz. 711/77 oraz regulaminu ordynacji wyborczej z 12 kwietnia 1977 zatwierdzam osiemnastu wybranych członków Archidiecezjalnej Rady Kapłańskiej.

W skład Rady wchodzi z wyboru następujący księża proboszczowie: Ks. mgr Edmund Bałasiński, Ks. mgr Kazimierz Fedyk, Ks. Jan Gorczyca, Ks. Kan. Stefan Helowicz, Ks. Andrzej Oramus, Ks. Zdzisław

Ostapiuk, Ks. Stanisław Pasyk, Ks. Bogusław Wermiński, Ks. Józef Zawada.

Z wyboru do Rady należą następujący księża wikariusze: Ks. Bonawentura Boryczka, Ks. Henryk Bujok, Ks. Franciszek Foks, Ks. Jan Korczyński, Ks mgr Jan Mazur, Ks. Franciszek Skorusa, Ks. Jan Szelnicki, Ks. Władysław Wawrzonek, O. Dr Maurycy Wszolek.

Na podstawie nominacji Metropolity Wrocławskiego z uwagi na wykonywane urzędy w pracach Archidiecezjalnej Rady Kapłańskiej uczestniczą: JE. Ks. Biskup Wincenty Urban, wikariusz generalny, JE. Ks. Biskup Józef Marek, wikariusz generalny; JE. Ks. Biskup Tadeusz Rybak, wikariusz generalny Ks. Inf. Józef Marcinowski, wikariusz generalny, Ks. Prof. Józef Majka, rektor Metropolitalnego Seminarium oraz Ojciec Duchowny Kleru, Kanclerz Kurii, Kierownik Wydziału Duszpasterstwa, Kierownik Wydziału Katechetycznego, Kierownik Wydziału Dobroczynności i Bratniej Pomocy Kapłańskiej, Kierownik Wydziału Gospodarczego, Przedstawiciel Zakonów Męskich.

Zadania oraz charakter pracy Archidiecezjalnej Rady Kapłańskiej określa jej statut, zatwierdzony przez Metropolitę Wrocławskiego.

Zebranie konstytutywne Rady Kapłańskiej odbędzie się 29 września 1977 roku.

Arcybiskup Metropolita Wrocławski
(—) † Henryk Gulbinowicz

Wrocław, dnia 1 września 1977 r.

74

**TELEGRAM DO OJCA ŚW. PAPIEŻA PAWŁA VI
Z OKAZJI 80-LECIA URODZIN
Z DNIA 19 WRZEŚNIA 1977 ROKU**

Wrocław, dnia 19 września 1977 r.

Jego Świątobliwość Papież Paweł VI
Miasto Watykańskie

Ojciec Święty! Pamiętając o wzniosłej zasadzie Papieża Gelazego I „sentire cum Sede Apostolica” w każdym przejawie kościelnego życia, śpieszymy złożyć Waszej Świątobliwości z okazji 80-lecia urodzin wyrazy szczerego oddania i wierności. Zapewniamy Waszą Świątobliwość o naszej gorącej modlitwie do Ojca w Niebie, by źródle łask wspierały wszystkie czyny i troski Namiestnika Chrystusowego w sterowaniu Kościołem Świętym. Wyrażamy uczucie wielkiej wdzięczności i podziękę za wspaniałomyślny akt stabilizacji naszej Archidiecezji Wrocławskiej i innych Diecezji Ziem Polskich w 1972 roku.

Z Ludem Bożym, Duchowieństwem i Zakonami

Henryk Gulbinowicz Arcybiskup Metropolita Wrocławski
oraz Biskupi Pomocniczy Wincenty Urban, Józef Marek,
Tadeusz Rybak.

**ODPOWIEDŹ SEKRETARIATU STANU NA TELEGRAM
KS. ARCYBISKUPA METROPOLITY WROCŁAWSKIEGO,
WYSŁANEGO Z OKAZJI 80-ROCNICY URODZIN
PAPIEŻA PAWŁA VI**

Sekretariat Stanu

Watykan, dnia 17 października 1977 r.

Ekscelencjo,

W życzeniach przesłanych na ręce Najwyższego Pasterza, z okazji szczęśliwie przeżywanej rocznicy 80-lecia urodzin Jego Świątobliwości, wyraził Wasza Ekscelencja wraz ze swoimi Biskupami Pomocniczymi nie tylko uczucia osobiste, ale także przywiązanie i głęboki szacunek wiernych całej diecezji.

W tych szlachetnych życzeniach Jego Świątobliwość miał możliwość ocenić jak wielką czią cieszy się u swych synów, którzy także przy tej okazji wyrazili swe uczucia przywiązania nie tylko słowami, ale przede wszystkim modlitwą z miłością zanoszoną do Chrystusa.

Ojciec Święty upoważnił mnie do przekazania Waszej Ekscelencji i Jego Współpracownikom, wszystkim kapłanom i wiernym, powierzonym Jego pieczy duszpasterskiej, najserdeczniejsze podziękowania pełne żywej radości.

A jako znak uznania oraz jako zadatek Bożej przychylności przesyła Wam Błogosławieństwo Apostolskie.

Korzystam i ja z tej sposobności i przekazuję Waszej Ekscelencji wyrazy głębokiego szacunku

Waszej Ekscelencji
oddany
† G. Kard. Villot

**PODRÓŻ J. E. KS. ARCYBISKUPA METROPOLITY
WROCŁAWSKIEGO HENRYKA GULBINOWICZA
„AD LIMINA APOSTOLORUM” DO RZYMU,
W DNIACH 4 PAŹDZIERNIKA 1977 ROKU DO 19 LISTOPADA
1977 ROKU**

Dnia 4 października 1977 roku J. E. Ks. Arcybiskup Metropolita Wrocławski Henryk Gulbinowicz wyjechał do Rzymu „Ad Limina Apostolorum”. Celem jego podróży było złożenie sprawozdania Ojcu św. Papieżowi Pawłowi VI ze stanu religijno-moralnego Archidiecezji Wrocławskiej. Ks. Arcybiskup był żegnany przez Księżę Biskupów

Sufraganów, Referentów i Siostry Kurii Metropolitalnej, Pracowników Metropolitalnego Sądu Duchownego oraz przedstawicieli Arcybiskupiego Metropolitalnego Seminarium Duchownego. Imieniem Zebranych przemówił Ks. Biskup Sufragan Wincenty Urban.

Ks. Metropolita otrzymał następujące dokumenty, po złożeniu sprawozdania w odpowiednich Kongregacjach Rzymskich.

1.

FERDINANDUS PROSPERINI
SACROSANCTAE PATRIARCHALIS BASILICAE PRINCIPIS
APOSTOLORUM DE URBE CANONICUS ALTARISTA

Fidem facimus atque testamur Ec. mum ac Rev. unum Dominum Henricum Gulbinowicz, Archiepiscopum Vratislaviensem, visitasse Limina Sacrosanctae Patriarchalis Basilicae Principis Apostolorum et praesentem fidem a nobis obtinuisse hac die 9 mensis novembris anni 1977.

L. S. (—) Can. F. Prosperini

2. Sacra Congregatio pro Episcopis

Nr 1093/77.

Infrascriptus Cardinalis Sacrae Congregationis pro Episcopis Praefectus fidem facit ac testatur Exc. mum R. D. Henricum Gulbinowicz, Archiepiscopum Vratislaviensem, pro quinquennio 1972—1976, iuxta praescriptum can, 340 Codicis Iuris Canonici, super statu dioecesis sibi commissae relationem scripto exhibuisse, puae suo tempore in hac Sacra Congregatione proponetur atque examinatur.

Datum Romae, ex Aedibus Sacrae Congregationis pro Episcopis, die 8 Novembris 1977.

† S. Card. Baggio
Praef.

Podziękowanie Najwyższej Sygnatury Apostolskiej za złożone sprawozdanie z prac Metropolitalnego Sądu Duchownego we Wrocławiu za rok 1976.

Supremum Signaturae Apostolicae

Tribunal

Palazzo della Cancellaria

00120 Citta del Vaticano

8 Julii 1977

Excellentissime Domine,

Pro relatione de statu et activitate istius Tribunalis in anno 1976, quae ad hanc Signaturam Apostolicam pervenit, gratias agens, Excellentiae Tuae Reverendissimae et omnibus isti Foro addictis divinum iuvamen et intimum solacium exopto in munere tam arduo exercendo,

addictissimus

† Aurelius Sebattoni
Archiep. Secr.

Ls.

DEKRET EREKCYJNY
parafii p. w. N. M. P. Królowej Polski w Januszkowicach

Na chwałę Boga Wszechmogącego oraz na pożytek Kościoła Świętego i dobra duchowego wiernych parafii Łozina, zarządzam i podaję do wiadomości co następuje:

§ 1

Ze względu na liczebność parafian parafii Łozina i jej rozległość, mając na uwadze potrzeby duchowe tamtejszych wiernych, po wysłuchaniu zdania Rady Kapłańskiej (Eccl. Sanctae Nr 21 § 3), oraz zainteresowanych stron, na mocy kan. 1427 KPK i motu proprio Ecclesiae Sanctae Nr 21 § 3

erygujemy

niniejszym rzymsko-katolicką parafię pod wezwaniem N. M. P. Królowej Polski w Januszkowicach.

§ 2

Nowa parafia powstaje z podziału dotychczasowej parafii Łozina. W tym celu wyłączamy z parafii Łozina następujące miejscowości: Jaksonowice, Skała, Węgrów, Miłonowice, Kopiec, Rzędziszowice, Dobroszów, Dąbrowice i Januszkowice.

§ 3

Nową parafię włączamy do dekanatu Trzebnica.

§ 4

Beneficjum proboszczowskie przy kościele N. M. P. w Januszkowicach, które niniejszym erygujemy w myśl kan. 1414 § 2 KPK nie posiada żadnego majątku. Na utrzymanie beneficjanta służyć będą ofiary wiernych za posługi duszpasterskie.

§ 5

Ciężar utrzymania kościoła, budynków kościelnych, parafialnego sprzętu plebańskiego i kościelnego oraz sprawianie paramentów i przedmiotów koniecznych do służby Bożej, jak również utrzymanie personelu kościelnego spoczywa na parafii.

§ 6

Duszpasterza, któremu nadajemy tytuł proboszcza (parochus) powołuje Ordynariusz Wrocławski.

§ 7

Proboszcz nowego kościoła parafialnego posługiwać się będzie urzędową okrągłą pieczęcią z napisem w otoku „Sigillum Ecclesiae parocialis Rom. Cath. B. M. V. Reginae Poloniae in Januszkowice” lub „Rzym-Katol. Kościół parafialny N.M.P. Królowej Polski w Januszkowicach”.

§ 8

Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem 1 grudnia 1977 r.

§ 9

Tekst niniejszego dekretu należy opublikować w kościołach parafialnych w Łozinie i Januszkowicach w dwie najbliższe niedziele podczas wszystkich nabożeństw.

Dane we Wrocławiu, dnia 21 listopada 1977 r.

Ks. dr Hieronim Kocylowski
w. z. Kanclerz

† Henryk Gulbinowicz
Arcybiskup Metropolita Wrocławski

V. ZARZĄDZENIA I KOMUNIKATY KURII METROPOLITALNEJ

78

ŚWIĘCENIA

1. Dnia 1 września 1977 roku J. E. Ks. Biskup Sufragan Tadeusz Rybak udzielił święceń Diakonu w kościele Matki Bożej Różańcowej w Kłodzku Andrzejowi Karolowi Gontarzowi z Zakonu OO. Franciszkanów w Kłodzku.

2. Dnia 17 września 1977 roku J. E. Ks. Biskup Sufragan Tadeusz Rybak udzielił święceń Diakonu w kaplicy parafialnej Chrystusa Króla Zgromadzenia Najświętszych Serc Jezusa i Maryi w Sokołowie Stanisławowi Papciakowi i Waldemarowi Wierzbickiemu ze Zgromadzenia Najśw. Serc Jezusa i Maryi.

3. Dnia 24 września 1977 roku z rąk J. E. Ks. Arcybiskupa Metropolity Wrocławskiego Henryka Gulbinowicza otrzymali święcenia kapłańskie w kaplicy parafialnej Chrystusa Króla w Sokołowie: Stanisław Papciak i Waldemar Wierzbicki ze Zgromadzenia Najśw. Serc Jezusa i Maryi oraz Andrzej Karol Gontarz z Zakonu OO. Franciszkanów w Kłodzku.

4. Dnia 8 grudnia 1977 roku J. E. Ks. Arcybiskup Metropolita Wrocławski Henryk Gulbinowicz wprowadził w posługę Akolitów czterech alumnów Arcybiskupiego Metropolitalnego Seminarium Duchownego we Wrocławiu oraz dokonał obłóczyn 47 alumnów tegoż Seminarium. Uroczystość ta odbyła się w Katedrze Wrocławskiej.

**REJONOWE DNI DUSZPASTERSKO-KATECHETYCZNE
W DNIACH 19, 20, 21 i 22 WRZEŚNIA 1977 ROKU**

Rejonowe Dni Duszpastersko-Katechetyczne odbyły się w następujących terminach i dla następujących dekanatów:

1. Dnia 19 września 1977 r. we Wrocławiu, w Arcybiskupim Seminarium Duchownym dla Dekanatów: Borów, Kąty Wrocławskie, Oleśnica, Syców, Środa Śl., Wiązów.

— w Lubaniu Śl. — w Domu Zakonnym Sióstr Magdalenek dla Dekanatów: Bolesławiec-Wschód, Bolesławiec-Zachód, Lubań Śl., Węglińiec, Zgorzelec.

— w Wałbrzychu, w Domu parafialnym parafii Św. Aniołów Stróżów, dla Dekanatów: Kamienna Góra, Wałbrzych-Południe Wałbrzych-Północ.

2. Dnia 20 września 1977 r. we Wrocławiu, w Arcybiskupim Seminarium Duchownym dla Dekanatów: Dzieżoniów -Południe, Dzieżoniów-Północ, Sobótka, Strzegom, Świdnica.

— w Brzegu, w Domu parafialnym parafii p. w. Św. Krzyża dla Dekanatów: Brzeg, Oława, Namysłów.

— Kłodzku, w Domu zakonnym OO. Franciszkanów dla Dekanatów: Bystrzyca Kł., Kłodzko, Nowa Ruda, Polanica.

3. Dnia 21 września 1977 r. we Wrocławiu, w Arcybiskupim Seminarium Duchownym dla Dekanatów: Wrocław-Południe, Wrocław-Północ, Wrocław-Wschód, Wrocław-Zachód.

— w Jeleniej Górze, w Domu parafialnym parafii p. w. Św. Erazma i Pankracego dla Dekanatów: Jelenia Góra-Wschód, Jelenia Góra-Zachód, Lubomierz, Gryfów.

— w Trzebnicy, w Domu zakonnym Sióstr Boromeuszek dla Dekanatów: Góra Śl., Milicz, Trzebnica, Wołów.

4. Dnia 22 września 1977 r. we Wrocławiu, w Arcybiskupim Seminarium Duchownym dla Dekanatów: Ścinawa, Wrocław-Katedra, Wrocław-Śródmieście.

— w Legnicy, w Domu zakonnym OO. Franciszkanów dla Dekanatów: Jawor, Legnica, Lubin, Złotoryja.

— w Bardo Śl., w Domu zakonnym OO. Redemptorystów dla Dekanatów: Kamieniec Ząbkowicki, Ząbkowice Śl., Ziębice.

TERMINARZ
REJONOWYCH DNI DUSZPASTERSKO-KATECHETYCZNYCH
19—22 WRZEŚNIA 1977 R.

19 września (poniedziałek)

Wrocław (Seminarium Duchowne)

- a. Przewodniczący — Ks. Arcybiskup Henryk Gulbinowicz
- b. Homilia — Ks. Prałat Aleksander Zienkiewicz
- c. Wykład I — Ks. Dziekan Jan Tympalski
- d. Wykład II — P. Mgr Anna Wikierowa

Lubań Śl. (Dom zakonny SS. Magdalenek)

- a. Przewodniczący — Ks. Bp Wincenty Urban
- b. Homilia — Ks. Prałat Józef Pazdur
- c. Wykład I — Ks. Mgr Stefan Wancel
- d. Wykład II — Ks. Mgr Bronisław Kazak

Wałbrzych (Dom parafialny par. Aniołów Stróżów)

- a. Przewodniczący — Ks. Bp Tadeusz Rybak
- b. Homilia — Ks. Prałat Stanisław Pietraszko
- c. Wykład I — Ks. Mgr Stanisław Mieszala
- d. Wykład II — Ks. Mgr Edmund Balasiński

20 września (wtorek)

Wrocław (Seminarium Duchowne)

- a. Przewodniczący — Ks. Bp Tadeusz Rybak
- b. Homilia — Ks. Prałat Aleksander Zienkiewicz
- c. Wykład I — Ks. Mgr Stanisław Mieszala
- d. Wykład II — P. Mgr Anna Wikierowa

Brzeg (Dom parafialny par. św. Krzyża)

- a. Przewodniczący — Ks. Bp Wincenty Urban
- b. Homilia — Ks. Prałat Józef Pazdur
- c. Wykład I — Ks. Mgr Stefan Wancel
- d. Wykład II — Ks. Mgr Bronisław Kazak

Kłodzko (Dom zakonny OO. Franciszkanów)

- a. Przewodniczący — Ks. Bp Józef Marek
- b. Homilia — Ks. Prałat Stanisław Pietraszko
- c. Wykład I — Ks. Dziekan Jan Tympalski
- d. Wykład II — Ks. Mgr Edmund Balasiński

21 września (środa)

Wrocław (Seminarium Duchowne)

- a. Przewodniczący — Ks. Bp Tadeusz Rybak
- b. Homilia — Ks. Prałat Aleksander Zienkiewicz
- c. Wykład I — Ks. Dziekan Jan Tympalski
- d. Wykład II — P. Mgr Anna Wikierowa

Jelenia Góra (Dom parafialny par. pw. św. Erazma)

- a. Przewodniczący — Ks. Bp Wincenty Urban
- b. Homilia — Ks. Prałat Józef Pazdur
- c. Wykład I — Ks. Mgr Stefan Wancel
- d. Wykład II — Ks. Mgr Edmund Balasiński

Trzebnica (Dom zakonny SS. Boromeuszek)

- a. Przewodniczący — Ks. Bp Józef Marek
- b. Homilia — Ks. Prałat Stanisław Pietraszko
- c. Wykład I — Ks. Mgr Stanisław Mieszala
- d. Wykład II — Ks. Mgr Bronisław Kazak

22 września (czwartek)

Wrocław (Seminarium Duchowne)

- a. Przewodniczący — Ks. Bp Tadeusz Rybak
- b. Homilia — Ks. Prałat Aleksander Zienkiewicz
- c. Wykład I — Ks. Mgr Stanisław Mieszala
- d. Wykład II — P. Mgr Anna Wikierowa

Legnica (Dom zakonny OO. Franciszkanów)

- a. Przewodniczący — Ks. Bp Wincenty Urban
- b. Homilia — Ks. Prałat Józef Pazdur
- c. Wykład I — Ks. Mgr Stefan Wancel
- d. Wykład II — Ks. Mgr Bronisław Kazak

Bardo Śl. (Dom zakonny OO. Redemptorystów)

- a. Przewodniczący — Ks. Arcybiskup Henryk Gulbinowicz
- b. Homilia — Ks. Prałat Stanisław Pietraszko
- c. Wykład I — Ks. Dziekan Jan Tympalski
- d. Wykład II — Ks. Mgr Edmund Balasiński

81

PORZĄDEK DZIENNY

REJONOWYCH DNI DUSZPASTERSKO-KATECHETYCZNYCH

19, 20, 21 i 22 WRZEŚNIA 1977 R.

- Godz. 9.45 — Przygotowanie do Mszy św.
- Godz. 10.00 — Msza św. koncelebrowana. Przewodniczą Księża Biskupi.
— Homilia: „Prywatność religii a świadectwo życia”
— Krótkie dziękczynienie
- Godz. 11.00 — Porządek obrad w oznaczonej sali
— Wprowadzenie w tematykę Dnia Skupienia — Księża Biskupi
— Wykład I: „Kultura polska a chrześcijaństwo”
— Dyskusja

- Godz. 13.00 — Przerwa na posiłek południowy
 Godz. 14.00 — Wykład II: „Włączenie młodzieży w życie zawodowe i jej wpływ na kształtowanie chrześcijańskiej etyki zawodowej”
 — Dyskusja
 — Komunikaty Kurii Metropolitalnej
 — Podsumowanie Dnia Skupienia — Księża Biskupi
 Godz. 16.00 — Adoracja Najśw. Sakramentu — przewodniczą Ojcowie Duchowni

82

REJONOWE DNI DUSZPASTERSKIE W DNIACH 5, 6, 7 i 9 GRUDNIA 1977 ROKU

Rejonowe Dni Duszpasterskie odbyły się w następujących terminach i dla następujących dekanatów:

1. Dnia 5 grudnia 1977 roku we Wrocławiu w Arcybiskupskim Seminarium Duchownym dla Dekanatów: Borów, Kąty Wrocławskie, Oleśnica, Syców, Środa Śl., Wiązów.

— w Jeleniej Górze, w Domu zakonnym Sióstr Magdalenek dla Dekanatów: Jelenia Góra Wschód, Jelenia Góra Zachód, Lubomierz, Gryfów.

— w Wałbrzychu, w Domu parafialnym parafii p. w. Św. Aniołów Stróżów dla Dekanatów: Kamienna Góra, Wałbrzych-Południe, Wałbrzych-Północ.

2. Dnia 6 grudnia 1977 roku we Wrocławiu, w Arcybiskupim Seminarium Duchownym dla Dekanatów: Dzierżoniów-Południe, Dzierżoniów-Północ, Sobótka, Strzegom, Świdnica.

— w Lubaniu Śl., w Domu zakonnym Sióstr Magdalenek dla Dekanatów: Bolesławiec-Wschód, Bolesławiec-Zachód, Lubań Śl., Węgliniec, Zgorzelec.

— w Brzegu, w Domu parafialnym parafii p. w. Św. Krzyża dla Dekanatów: Brzeg, Olawa, Namysłów.

3. Dnia 7 grudnia 1977 roku we Wrocławiu, w Arcybiskupim Seminarium Duchownym dla Dekanatów: Wrocław-Południe, Wrocław-Północ, Wrocław-Wschód, Wrocław-Zachód.

— w Kłodzku, w Domu zakonnym OO. Franciszkanów dla Dekanatów: Bystrzyca Kłodzka, Kłodzko, Nowa Ruda, Polanica.

— w Trzebnicy, w Domu zakonnym Sióstr Boromeuszek dla Dekanatów: Góra Śl., Milicz, Trzebnica, Wołów.

4. Dnia 9 grudnia 1977 roku we Wrocławiu, w Arcybiskupim Seminarium Duchownym dla Dekanatów: Ścinawa, Wrocław-Katedra, Wrocław-Śródmieście.

— w Legnicy, w Domu zakonnym OO. Franciszkanów dla Dekanatów: Jawor, Legnica, Lubin, Złotoryja.

— w Bardo Śl., w Domu zakonnym OO. Redemptorystów dla Dekanatów: Kamieniec Ząbkowicki, Ząbkowice Śl., Ziębice.

TERMINARZ
REJONOWYCH DNI DUSZPASTERSKO-KATECHETYCZNYCH
5—9 GRUDNIA 1977

5 grudnia (poniedziałek)

Wrocław (Metropol. Seminarium Duchowne)

- a. Przewodniczący — Ks. Biskup Wincenty Urban
- b. Homilia — Ks. Prałat Stanisław Pietraszko
- c. Wykład I — Ks. Rektor Stanisław Majka
- d. Wykład II — Ks. Redaktor Andrzej Bardecki

Jelenia Góra (Dom zakonny SS. Magdalenek)

- a. Przewodniczący — Ks. Prałat dr Hieronim Kocyłowski
- b. Homilia — Ks. Prałat Józef Pazdur
- c. Wykład I — Ks. Prałat Hieronim Kocyłowski
- d. Wykład II — Ks. Prałat Stanisław Turkowski

Wałbrzych (Dom parafialny par. Aniołów Stróżów)

- a. Przewodniczący — Ks. Biskup Tadeusz Rybak
- b. Homilia — Ks. Kanonik Julian Bolek
- c. Wykład I — Ks. Prałat Jan Krucina
- d. Wykład II — Ks. Prałat Julian Michalec

6 grudnia (wtorek)

Wrocław (Metropol. Seminarium Duchowne)

- a. Przewodniczący — Ks. Biskup Wincenty Urban
- b. Homilia — Ks. Prałat Stanisław Pietraszko
- c. Wykład I — Ks. Rektor Józef Majka
- d. Wykład II — Ks. Redaktor Andrzej Bardecki

Lubań Śląski (Dom zakonny SS. Magdalenek)

- a. Przewodniczący — Ks. Prałat dr Hieronim Kocyłowski
- b. Homilia — Ks. Prałat Józef Pazdur
- c. Wykład I — Ks. Prałat Hieronim Kocyłowski
- d. Wykład II — Ks. Prałat Stanisław Turkowski

Brzeg (Dom parafialny par. Św. Krzyża)

- a. Przewodniczący — Ks. Biskup Tadeusz Rybak
- b. Homilia — Ks. Kanonik Julian Bolek
- c. Wykład I — Ks. Prałat Jan Krucina
- d. Wykład II — Ks. Prałat Julian Michalec

7 grudnia (środa)

Wrocław (Metropol. Seminarium Duchowne)

- a. Przewodniczący — Ks. Biskup Wincenty Urban
- b. Homilia — Ks. Prałat Stanisław Pietraszko
- c. Wykład I — Ks. Rektor Józef Majka
- d. Wykład II — Ks. Redaktor Andrzej Bardecki

Kłodzko (Dom zakonny OO. Franciszkanów)

- a. Przewodniczący — Ks. Arcybiskup H. Gulbinowicz
- b. Homilia — Ks. Prałat Józef Pazdur
- c. Wykład I — Ks. Prałat Hieronim Kocyłowski
- d. Wykład II — Ks. Prałat Julian Michalec

Trzebnica (Dom zakonny SS. Boromeuszek)

- a. Przewodniczący — Ks. Biskup Tadeusz Rybak
- b. Homilia — Ks. Prałat Al. Zienkiewicz
- c. Wykład I — Ks. Prałat Jan Krucina
- d. Wykład II — Ks. Prałat Stanisław Turkowski

9 grudnia (piątek)

Wrocław (Metropol. Seminarium Duchowne)

- a. Przewodniczący — Ks. Biskup Wincenty Urban
- b. Homilia — Ks. Prałat Stanisław Pietraszko
- c. Wykład I — Ks. Rektor Józef Majka
- d. Wykład II — Ks. Redaktor Andrzej Bardecki

Legnica (Dom zakonny OO. Franciszkanów)

- a. Przewodniczący — Ks. Biskup Tadeusz Rybak
- b. Homilia — Ks. Prałat Józef Pazdur
- c. Wykład I — Ks. Prałat Hieronim Kocyłowski
- d. Wykład II — Ks. Prałat Julian Michalec

Bardo Śl. (Dom zakonny OO. Redemptorystów)

- a. Przewodniczący — Ks. Arcybiskup H. Gulbinowicz
- b. Homilia — Ks. Prałat Al. Zienkiewicz
- c. Wykład I — Ks. Prałat Jan Krucina
- d. Wykład II — Ks. Prałat Stanisław Turkowski

PORZĄDEK DZIENNY

REJONOWYCH DNI DUSZPASTERSKICH

5, 6, 7, 9 GRUDNIA 1977 R.

- Godz. 9,45 — Przygotowanie do Mszy św.
- Godz. 10,00 — Msza św. koncelebrowana — przewodniczą Księża Biskupi
- Homilia: „Kapłan we wspólnocie Kościoła — odpowiedzialność za Kościół”.
 - Krótkie dziękczynienie
- Godz. 11,30 — Obrady w wyznaczonej sali:
- Zagajenie i wprowadzenie w tematykę Dnia Skupienia: Księża Biskupi
 - Wykład I: „Formy realizacji programu duszpasterskiego w roku 1977/78: „Człowiek we wspólnocie Kościoła — odpowiedzialność za Kościół”.
 - d y s k u s j a
- Godz. 13,00 — Przerwa na posiłek południowy
- Godz. 14,00 — Wykład II: „Duszpasterz wobec współczesnej laicyzacji i ateizacji”.
- d y s k u s j a
 - Komunikaty Kurii Metropolitalnej
 - Podsumowanie Dnia Skupienia
- Godz. 16,00 — Adoracja Najśw. Sakramentu — przewodniczą Diecezjalni Ojcowie Duchowni.

KOMUNIKAT METROPOLITALNEGO SĄDU DUCHOWNEGO WE WROCŁAWIU OGŁOSZONY NA KONFERENCJI KIEŻY DZIEKANÓW DN. 21. IV. 1977 R.

1. Ogromnie wzrastająca ilość spraw, jakie wpływają do Sądu Duchownego o orzeczenie nieważności małżeństwa, często bez uzasadnienia faktycznego i prawnego, domaga się zwiększenia troski duszpasterzy w tym względzie, a szczególnie o należyte przygotowanie nupturientów do sakramentu małżeństwa.

2. Należy ciągle nauczać i stale przypominać, że małżeństwo chrześcijańskie, zawarte ważnie, (t.j. świadomie, szczerze i dobrowolnie oraz bez żadnych przeszkód kanonicznych), a następnie dopełnione, jest sakramentem związkiem bezwzględnie nierozzerwalnym, a okoliczności poślubne oczywiście nie zmieniają jego ważności.

3. Wobec tego jest naczelną zasadą, że kapłan błogosławi małżeństwo dopiero wtedy, kiedy ma moralną pewność, że nie ma żadnych przeszkód.

4. Przygotowanie przed ślubem winno być przeprowadzone zgodnie z obowiązującą na terenie całej Polski Instrukcją Episkopatu Polskiego o przygotowaniu do małżeństwa. W szczególniejszy sposób zaś zająć się należy osobą nieochrzczonej która zgłasza chęć przyjęcia Chrztu św., czy osobą duchowo zaniechaną.

5. Należy pilnie badać i dochodzić, czy nupturient ma rzeczywiście świadomość oraz szczerą intencję i wolną wolę zawarcia prawdziwego małżeństwa katolickiego z jego wszystkimi konsekwencjami — czy uznaje je jako sakrament i chce dochować wierności małżeńskiej aż do śmierci, mieć też potomstwo i wychować je po katolicy — czy jest zdolny pod względem fizycznym i psychicznym do podjęcia i wypełnienia odpowiedzialnych obowiązków małżeńskich i rodzicielskich.

Coraz więcej spraw wpływa bowiem do Sądu Duchownego szczególnie z tytułu pozornego konsensu małżeńskiego i wykluczenia sakramentalności małżeństwa, Dlatego w tym względzie musi być większa czujność.

6. Szczególniejszą uwagę należy zwrócić na nupturienta, który deklaruje się, jako ateista lub niepraktykujący. W tym względzie należy przestrzegać ściśle Motu proprio papieża Pawła VI „Matrimonia mixta”, które w naszych warunkach odnosi się także do związków małżeńskich z tzw. osobami niegodnymi. Każdy wypadek należy traktować oddzielnie, nie szczędząc wysiłku i troski duszpasterskiej dla każdego człowieka.

7. Stosownego pouczenia wymagają też osoby lekkomyślne, które idą do ślubu pochopnie i bez większego zastanowienia, mylnie sądząc, że rozwód cywilny daje podstawę do uzyskania orzeczenia nieważności ślubu kościelnego.

8. W przygotowaniu przedślubnym, oprócz spraw religijnych, należy poruszyć wszystko, co najczęściej prowadzi do wzajemnych pretensji i nawet do rozbicia małżeństwa, jak podstawowa kwestia wzajemnego dobrego poznania się w ciągu kilku miesięcy — poznania swych charakterów, przyzwyczajajeń, pracy, zdrowia czy chorób, braków organicznych czy innych defektów, których nie wolno tać przed drugą stroną — a dalej kwestia wspólnego swobodnego mieszkania, uzgodnienia co do potrzeb życia codziennego, jak domowych robót, gotowania, prania itp. — oraz bardzo ważna kwestia finansowa, czy nowożeńcy, jako nowa samodzielna rodzina, mogą swą pracą zapewnić utrzymanie sobie i potomstwu.

Przy tym trzeba jednak pamiętać, że błąd czyli pomyłka, choćby wywołana pędem, co do przymiotu osoby mającej być poślubioną nie powoduje nieważności małżeństwa, a więc stąd zalecona jest ostrożność.

9. Trzeba raczej unikać błogosławienia małżeństw młodzieńców, którzy jeszcze nie odbyli służby wojskowej albo chcą się żenić z niewiastami o wiele starszymi od nich, jakoteż małżeństw panien małoletnich.

10. Nie błogosławić małżeństw osób, które chorowały psychicznie, bez wyraźnie zezwalającego świadectwa biegłego lekarza psychiatry i to katolika.

Przy tym należy zwalczać mylny pogląd niektórych ludzi, że małżeństwo leczy chorobę psychiczną.

11. Dużą uwagę trzeba poświęcić chorobom, jak różnego rodzaju nerwicom i innym, które nie powodują nieważności małżeństwa, ale bardzo utrudniają spokojne prowadzenie życia rodzinnego i mogą je zburzyć.

12. Szczególną uwagę należy zwrócić na wszystkie wyżej wymienione zagadnienia z okazji spowiedzi świętej.

13. Załatwianie spraw małżeńskich, jak wystuchiwanie żalów i skarg pokrzywdzonych małżonków, informowanie zainteresowanych zgodnie i ściśle z przepisami prawa kanonicznego, poświadczenie im w napisaniu podań do Sądu Duchownego, jeżeli są podstawy do tego — dokładne przeprowadzanie przesłuchań itp., wchodzi w zwykły zakres obowiązków duszpasterskich, bo chodzi tu o uregulowanie spraw sumienia wiernych.

14. Przesłuchania informacyjnego dokonuje jeden kapłan bez przysięgi, a protokół podpisują czytelnie imieniem i nazwiskiem zeznający i przesłuchający. Zawsze jednak trzeba zwrócić uwagę zeznającemu, by mówił tylko prawdę.

15. Natomiast co do sądowego przesłuchania we właściwym procesie są specjalne przepisy prawa kanonicznego, które obowiązują co do ważności aktu.

Toteż dla wygody księży Metropolitalny Sąd Duchowny zamieścił zwięzłą i treściwą Instrukcję w tym względzie we „Wrocławskich Wiadomościach Kościelnych”, r. 1976, str. 96—99. — Niestety, w dalszym ciągu niektóre przesłuchania są dokonywane sprzecznie z nakazaną procedurą i wskutek tego powstają ogromne kłopoty, ażeby potem te uchybienia prawne naprawić.

Dlatego przypomina się, że każdy kapłan jest obowiązany dobrze zapoznać się z wymienioną praktyczną Instrukcją Sądu Duchownego, a Przew. Księża Dziekani są proszeni o odczytanie i omówienie jej oraz niniejszego Komunikatu na konferencji dekanalnej, dając go odpisać księżom proboszczom do zachowania w kancelarii parafialnej na użytek wszystkich kapłanów.

16. Istnieje też możliwość, gdyby Księża Dziekani uważali za stosowne, przyjazdu pracownika Sądu Duchownego ze specjalnym referatem na konferencję dekanalną, celem bliższego zajęcia się w sposób bardziej wyczerpujący trudnymi sprawami małżeństw.

**KOMUNIKAT METROPOLITALNEGO SĄDU DUCHOWNEGO
WE WROCŁAWIU Z DN. 19 WRZEŚNIA 1977 R.**

W trosce o zachowanie trwałości i świętości katolickiego małżeństwa Stolica Apostolska raz po raz przysyła instrukcje do Sądów Duchownych, w których domaga się wielkiej dokładności w prowadzeniu procesów, żeby nie dopuścić do rozkładu tych małżeństw, które zostały ważnie zawarte i dopełnione.

W związku z tym Sąd Duchowny w poczuciu odpowiedzialności za sakramentalny charakter katolickiego małżeństwa, a równocześnie świadomy, że jest w dużym stopniu uzależniony w prowadzeniu procesów od duszpasterzy, zwraca się do Przewielebnych Księży z następującą prośbą:

1. Jeszcze więcej należy wzmocnić troskę o dobre, trzymiesięczne przygotowanie do Sakramentu małżeństwa. Od tego obowiązku nie może być zwolniony żaden duszpasterz. W naukach bardzo mocno podkreślać, że małżeństwo katolickie jest aktem religijnym, poprzez który nupturienti wchodzą w nadprzyrodzoną więź z Jezusem Chrystusem i wspólnotą Kościoła. W przygotowaniu powinny być poruszone te wszystkie zagadnienia, które są najczęściej przyczyną rozkładu małżeństw.

2. Sprawy nieszczęśliwie zawartych małżeństw należy potraktować w duszpasterskiej posłudze tak odpowiedzialnie, jak sprawę niepobłogosławionych małżeństw, nieochrzczonych dzieci, czy osób, które nie przystąpiły do I Komunii św., ponieważ rozbici małżonkowie są nieraz również pozbawieni możliwości nadprzyrodzonego życia w Kościele.

3. Nie przetrzymywać zbyt długo (po kilka miesięcy) zleconych przez Sąd Duchowny przesłuchań stron i świadków, żeby nie przedłużać procesów, które w myśli nakazu Stolicy Świętej powinny być prowadzone szybko, aby tam, gdzie są podstawy, umożliwić małżonkom pełne uczestnictwo w życiu Kościoła. Szczegóły dotyczące przeprowadzania przesłuchań są podane we „Wrocławskich Wiadomościach Kościelnych” z roku 1976, str. 96—99. Dlatego należy się z nimi przed rozpoczęciem przesłuchania koniecznie zapoznać i ściśle ich przestrzegać. Niezastosowanie podanych wskazań często powoduje nieważność akt sprawy. Dokładne zaś i wyraźne zapisanie zeznań, tak co do treści, jak i procedury, umożliwia zespołowi sędziowskiemu łatwiejszą ocenę co do ważności, czy nieważności danego małżeństwa,

Ojciec św. Paweł VI naucza: „Działalność sądowa nie jest czymś zbędnym w Kościele, lecz z woli Bożej jest zgoła konieczną i ma być uważana za pomoc duszpasterską opartą na sprawiedliwości, dzięki której pokój Chrystusowy wreszcie zostanie osiągnięty”.

(AAS, 69, 1977, str. 150)

4. Zdarzają się wypadki, że księża udzielają błędnych informacji wiernym odnośnie ich małżeństwa, ponieważ nie tylko sugerują, ale

w niektórych wypadkach nawet nieodpowiedzialnie pouczają, jak mają pisać, żeby przeprowadzić proces o nieważność, mimo, że nie ma żadnych podstaw prawnych, ani faktycznych ku temu. Sąd Duchowny czuje się zobowiązany do przypomnienia wszystkim księżom, że Prawo Kościelne zawsze stało i stać będzie na stanowisku opowiadającym się za nierozzerwalnością ważnie zawartego i dopełnionego małżeństwa. W tym względzie ustawodawstwo posoborowe niczego zmienić nie mogło. Przeciwnie, z dokumentów papieskich widać dużą troskę o to, żeby nie dopuszczać do rozbijania wspólnot małżonków, mając na uwadze ich sakramentalny charakter, dobro samych małżonków, a głównie ich potomstwa. Dobrze prowadzone przygotowanie do małżeństwa ma zapobiec nieodpowiedzialnemu zawieraniu związków małżeńskich.

WIZYTACJE KANONICZNE W ROKU 1978

W roku 1978 odbędą się wizytacje kanoniczne w następujących Dekanatatach: 1. J. E. Ks. Arcybiskup Metropolita H. Gulbinowicz: Wrocław-Katedra i Borów 2. J. E. Ks. Biskup Sufragan W. Urban: Wrocław-Północ i Lubań Śl.; 3. J. E. Ks. Biskup Sufragan J. Marek: Wrocław-Śródmieście i Jawor 4. J. E. Ks. Biskup Sufragan T. Rybak: Lubomierz i Wałbrzych-Południe.

Udzielanie Sakramentu Bierzmowania w roku 1978

W 1978 roku odbędzie się udzielanie Sakramentu Bierzmowania w siedzibach Dekanatu lub parafii wytypowanej. Księża Biskupi, mający w danym roku przydzielony Dekanat, bierzmują zgodnie z życzeniem Duszpasterzy również i w innej parafii tegoż Dekanatu, celem poznania danego terenu.

1. Wrocław-Południe	— JE, Ks. Abp H. Gulbinowicz
2. Wrocław-Wschód	— JE. Ks. Bp J. Marek
3. Wrocław-Zachód	— JE. Ks. Abp H. Gulbinowicz
4. Bolesławiec-Wschód	— JE. Ks. Bp T. Rybak
5. Bolesławiec-Zachód	— JE. Ks. Bp T. Rybak
6. Brzeg	— JE. Ks. Bp W. Urban
7. Bystrzyca Kłodzka	— JE. Ks. Bp J. Marek
8. Dzierżoniów-Południe	— JE. Ks. Bp W. Urban
9. Dzierżoniów-Północ	— JE. Ks. Bp W. Urban
10. Góra Śląska	— JE. Ks. Abp H. Gulbinowicz
11. Gryfów Śląski	— JE. Ks. Abp H. Gulbinowicz
12. Jelenia Góra-Wschód	— JE. Ks. Bp W. Urban
13. Jelenia Góra-Zachód	— JE. Ks. Bp W. Urban
14. Kamieniec Ząbkowicki	— JE. Ks. Bp W. Urban
15. Kamienna Góra	— JE. Ks. Bp J. Marek

16. Kąty Wrocławskie	— JE. Ks. Bp J. Marek
17. Kłodzko	— JE. Ks. Bp T. Rybak
18. Legnica	— JE. Ks. Bp J. Marek
19. Lubin	— JE. Ks. Bp T. Rybak
20. Milicz	— JE. Ks. Bp W. Urban
21. Namysłów	— JE. Ks. Bp T. Rybak
22. Nowa Ruda	— JE. Ks. Bp T. Rybak
23. Oleśnica Śląska	— JE. Ks. Bp W. Urban
24. Oława	— JE. Ks. Bp W. Urban
25. Polanica Zdrój	— JE. Ks. Bp J. Marek
26. Sobótka	— JE. Ks. Bp J. Marek
27. Strzegom	— JE. Ks. Bp W. Urban
28. Syców	— JE. Ks. Bp J. Marek
29. Ścinawa	— JE. Ks. Bp J. Marek
30. Środa Śląska	— JE. Ks. Bp J. Marek
31. Świdnica Śląska	— JE. Ks. Abp H. Gulbinowicz
32. Trzebnica	— JE. Ks. Abp H. Gulbinowicz
33. Wałbrzych-Północ	— JE. Ks. Abp H. Gulbinowicz
34. Węgliniec	— JE. Ks. Bp T. Rybak
35. Wiązów	— JE. Ks. Bp T. Rybak
36. Wołów	— JE. Ks. Bp T. Rybak
37. Ząbkowice Śląskie	— JE. Ks. Abp H. Gulbinowicz
38. Zgorzelec	— JE. Ks. Bp T. Rybak
39. Ziębice	— JE. Ks. Abp H. Gulbinowicz
40. Złotoryja	— JE. Ks. Abp H. Gulbinowicz

III. W każdy pierwszy poniedziałek miesiąca (terminu nie zmienia się) o godz. 17-tej udziela się Sakramentu Bierzmowania w Katedrze osobom przygotowanym w parafiach, mającym odpowiednie zaświadczenie o przygotowaniu przez własnego duszpasterza i dopuszczeniu, zaopatrzone oryginalną pieczęcią.

88

NOMINACJE

Mianowany: Ks. Edward Szajda, wikariusz parafii M. B. Pocieszenia w Oławie — kapelanem szpitala tamże.

89

ZMIANY WŚRÓD DUCHOWIENSTWA MIANOWANI ADMINISTRATORAMI

Ks. Mieczysław Adamski — administratorem w Wilkowie k. Namysłowa Ks. mgr Edward Balasiński — administratorem w Lubawce; Ks. Franciszek Belz — administratorem w Jodłowej; Ks. Mieczysław Bielamowicz — administratorem w Smogorzowie k. Namysłowa; Ks.

Henryk Bielawski — administratorem w Korzeńsku; Ks. Stanisław Bienia — administratorem w Dłużynie Dolnej; Ks. Leszek Buczkowski — administratorem w Brzeźnicy; Ks. Michał Ciał — administratorem w Mściwojowie; Ks. Zbigniew Domagała — administratorem w Raciborowicach; Ks. Józef Frąc — administratorem w parafii N. Serca P. J. w Kudowie-Zdroju; Ks. Roman Gawlik — administratorem w Kopańcu; Ks. dr Franciszek Głód — administratorem w parafii św. Elżbiety we Wrocławiu; Ks. Jan Górecki — administratorem w Walimiu; Ks. Zdzisław Graczyński — administratorem w Wierzbnie k. Oławy; Ks. mgr Kazimierz Jandziszak — administratorem w Przyłęku; Ks. Tadeusz Jaworski — administratorem w Węglińcu; Ks. Stanisław Kiełb TJ — administratorem w parafii św. Ignacego we Wrocławiu; O. Czesław Kopacz OCist — administratorem w Henrykowie Ząbkowickim; Ks. Jan Kwizdyński TChr — administratorem w Bożnowicach; Ks. Władysław Lętowski — administratorem parafii M. B. Szkaplerznej w Brzegu, Dolnym; Ks. Aleksander Melbruda TChr — administratorem w Krzelkowie; Ks. Józef Michalski — administratorem w Lutyni; O. Teofil Mierzejewski SSCC — administratorem w Starej Łomnicy; Ks. Ludwik Sosnowski — administratorem w Maciejowej; O. Józef Feliks Stasica OFMConv — administratorem w Lwówku Śl.; Ks. Wiesław Stojaczyk TChr — administratorem w Wigańcicach; Ks. Władysław Szukała — administratorem w Pszennle; Ks. Tadeusz Tymański — administratorem w Mieroszowie; Ks. Bernard Wachholtz — administratorem w Owczarach; Ks. Gerard Wysocki — administratorem w Rudnicy.

MIANOWANI WIKARIUSZE

Ks. Mirosław Brzoza CM — wikariuszem w Żmigrodzie; Ks. Marian Chrobak TJ — wikariuszem parafii św. Macieja we Wrocławiu; O. Alojzy Chrószcz OMI — wikariuszem we Wrocławiu-Popowicach; Ks. Władysław Ciastoń SAC — wikariuszem parafii N. Serca P. J. w Ząbkowicach Śl.; Ks. Henryk Drewniak, wikariusz parafii Wszystkich Świętych w Brzegu Dolnym — wikariuszem w Trzebieniu; Ks. Władysław Jaromin TS — wikariuszem w Zimnej Wodzie z siedzibą w Grzymalinie; O. Józef Kowalik OMI — wikariuszem parafii św. Jerzego we Wrocławiu-Popowicach; O. Walenty Miklaszewski OMI — wikariuszem parafii św. Jerzego we Wrocławiu-Popowicach; Ks. Stanisław Przekłasa CM — wikariuszem w Żmigrodzie; Ks. Tadeusz Rykaczewski SAC — wikariuszem parafii św. Franciszka w Wałbrzychu; Ks. Zbigniew Sareło SAC — wikariuszem parafii św. Franciszka w Wałbrzychu; O. Waldemar Wierzbicki SSCC — wikariuszem w Sokolówce; Ks. Zdzisław Wietrzak TJ — wikariuszem parafii Wniebowzięcia N. M. P. w Kłodzku; Ks. Jan Tworzydło CM — wikariuszem parafii św. Józefa Robotnika we Wrocławiu; O. Tadeusz Zajac OFMConv — wikariuszem w Lwówku Śl.

PRZENIESIENI XX WIKARIUSZE

Ks. Marian Gamrot z Walimia do Miosroszowa; O. Piotr Stanisław Lach SSCC z Starej Łomnicy do Lubawki; Ks. Jan Mrowca z parafii św. Jerzego w Dzierżonowie do Wołowa; Ks. Ryszard Mroziuk z Wołowa do parafii św. Wawrzyńca we Wrocławiu.

ODWOŁANI PRZEZ WŁADZE ZAKONNE

Ks. Roman Barabaszy CM, wikariusz w Żmigrodzie; Ks. Stanisław Grzesiak TS, wikariusz w Zimnej Wodzie z siedzibą w Grzymalinie; Ks. Zdzisław Hackiewicz TChr, administrator w Wigańcicach; Ks. Joachim Jasita TS, wikariusz parafii św. Mikołaja we Wrocławiu; Ks. Zygmunt Klonecki TChr, wikariusz w Krzelkowie; Ks. Władysław Kostyrka CM, wikariusz w Żmigrodzie; Ks. Marian Kruk CM, wikariusz w parafii św. Józefa we Wrocławiu; O. Józef Niesporek OMI, wikariusz parafii św. Jerzego we Wrocławiu-Popowicach; Ks. Alfons O. Jan Smaluch SSCC, wikariusz w Sokołowie; O. Hieronim Gustaw Olesiak TJ wikariusz parafii Wniebowzięcia N.M.P. w Kłodzku; O. Jan Smaluch SSCC, wikariusz w Sokołowie; O. Hieronim Gustaw Sołtys OCist, administrator w Henrykowie Ząbkowickim; Ks. Celestyn Szawan TJ — administrator parafii św. Ignacego we Wrocławiu; O. Józef Jerzy Watras OFMConv — administrator w Lwówku Śl.; Ks. Marian Wietrzyński SAC, wikariusz parafii św. Franciszka w Wałbrzychu; O. Maurycy Wrzołek OFMConv, wikariusz w Lwówku Śl.

Ekskardynowany Ks. Józef Hildebrand do Diecezji Mainz w NRF,

ZMARLI: Ks. Jerzy Hoffman, administrator w Konarach zmarł w szpitalu w Jaworze, dnia 19 listopada 1977 roku, w 49 roku życia a w 18 roku kapłaństwa, pogrzebany został dnia 23 listopada 1977 roku w Wirku k. Rudy Śląskiej;

O. Brunon (Jaromir) Studeny OSB, długoletni kapłan PP. Benedyktynów w Krzeszowie zmarł dnia 26 listopada 1977 roku w 84 roku życia a w 58 roku kapłaństwa — pochowany dnia 29 listopada 1977 roku tamże.

Niech odpoczywają w pokoju!

POMOCE DUSZPASTERSKIE

ADORACJA NAJŚWIĘTSZEGO SAKRAMENTU

1. Modlitwa wstępna.

Panie Jezu Chryste, wejrzyj miłościwym okiem na nas korzących się u stóp ołtarza Twego. Daj nam łaskę silnej wiary w cudowną obecność Twoją na tym ołtarzu, byśmy zrozumieli, że jesteś naszym najlepszym Przyjacielem i Ojcem. Spraw, by ta chwila adoracji utwierdziła nas w dobrych chęciach i przyrzeczeniach. Nakłoń ucha Twego na głos modlitwy naszej.

Najukochńszy Zbawicielu nasz, oto my stajemy dziś przed Tobą, naszym Królem i najlepszym Przyjacielem. Przychodzimy oddać Ci cześć najgłębszą i podziękować za wszystkie nieocenione dobrodziejstwa Twoje. Ofiarujemy Ci te chwile modlitw u tronu Twojego: za Ojca św.; za Biskupa naszego... i cały Kościół św., za Ojczyznę naszą, za nas samych i rodziców naszych, a także na intencje, w której każdy z nas dzisiaj szczególnie modlić się pragnie.

Pieśń: „Kłaniam się Tobie...”

2. Akt wiary.

Kapłan: Panie Jezu, nieskończona Twoja miłość ku nam skłoniła Cie do pozostania z nami w Przenajświętszym Sakramencie.

Jesteś tutaj Ten sam, który chodziłeś kiedyś po świecie, nauczałeś i uzdrowiałeś i tak ukochałeś człowieka.

Wierzmy całą duszą, że Ty o Jezu, przebywaś na tym ołtarzu żywy, choć ukryty, jako Bóg i jako Człowiek. Wierzmy, że z miłością spoglądasz w tej chwili na nas, chociaż my nie widzimy Ciebie, ani uszy nasze nie słyszą Twego głosu.

Wierzmy, że przebywaś tutaj dlatego, byśmy mogli często przychodzić do Ciebie, jako najlepszego Przyjaciela i Ojca.

Wierzmy, że w tym Najświętszym Sakramencie pragniesz być częstym pokarmem dusz naszych.

Pieśń: Jezusa ukrytego...

3. Akt uwielbienia.

K. O Jezu, Panie Boże Nasz! Ponieważ wierzymy, iż jesteś na tym ołtarzu obecny, oddajemy Ci pokłon w największej pokorze i czci.

Wraz z wszystkimi świętymi Twoimi i aniołami.

W. Kłaniamy się Tobie, o Jezu.

K. Z naszymi aniołami Stróżami.

W. Kłaniamy się Tobie, o Jezu.

K. Z najmiłszą Matką Twoją, Najświętszą Maryją Panną.

W. Kłaniamy się Tobie, o Jezu.

K. Chwalimy Cię, błogosławimy Cię, uwielbiamy Cię, dziękujemy Tobie dla wielkiej chwały Twojej. O Jezu, który z miłości ku nam ustanowiłeś Przenajświętszy Sakrament, aby w nim z nami zawsze przebywać i pokarmem być codziennym dla dusz naszych, wielbimy Cię za to, czcimy i dziękujemy.

Pieśń: „Bądźże pozdrowiona, Hostio Żywa...”

4. Akt przeproszenia.

K. O dobry Jezu, z wdzięczności za wszystkie dobrodziejstwa Twoje i z żalem, żeśmy ich tak często nadużywali, pragniemy Ci dzisiaj zaodśuczynić i przeprosić Cię.

Za opuszczenie i niedbałe odmawianie modlitw codziennych.

W. Przepraszamy Cię, o Panie!
K. Za wymawianie Imion świętych bez uszanowania.
W. Przepraszamy Cię, o Panie!
K. Za nienabożne zachowywanie się w kościele i roztargnienie w czasie Mszy św.
W. Przepraszamy Cię, o Panie!
K. Za brak należytego przygotowania się do Komunii św. i za oziębłość dziękczynienia po przyjęciu Ciebie do serc naszych.
W. Przepraszamy Cię, o Panie!
K. Za gniew, zazdrość i dokuczanie innym.
W. Przepraszamy Cię, o Panie!
K. Za nieskromne myśli, żarty i uczynki.
W. Przepraszamy Cię, o Panie!
K. Za grzechy wszystkich ludzi.
W. Przepraszamy Cię, o Panie/
Pieśń: „Serce Twoje, Jezu, miłością goreje...”

5. Akt nadziei.

K. Bez Twojej łaski, o Jezu, jesteśmy słabi, ale Ty podasz nam rękę pomocną.
W. Ufamy Ci, o Jezu!
K. Tyle pokus światowych o serce nasze walczy, ale Ty umocnisz dobrą wolę naszą.
W. Ufamy Ci, o Jezu!
K. Że dojdziemy kiedyś do Ciebie.
W. Ufamy Ci, o Jezu!
K. Najświętsze Serce Jezusa, ufność pokładamy w Tobie!
Pieśń „Z tej biednej ziemi...”

6. Akt miłości.

K. Panie Jezu, Ty, nas ukochałeś pierwszy, zstąpiłeś z nieba i stałeś się człowiekiem, byłeś małym Dzieciątkiem, cierpiełeś zimno, niewygody, i biedę.
W. Kochamy Cię za to, o Jezu!
K. Pracą rzemieślnika zarabiałeś na życie Swoje przez lat trzydzieści. Chodziłeś po świecie, nauczając i czyniąc wszystkim dobrze.
W. Kochamy Cię za to, o Jezu!
K. Pozwoliłeś się umęczyć, ubiczować, cierniem ukoronować, dźwigałeś krzyż ciężki na górę Kalwarię i pozwoliłeś się przybić do krzyża.
W. Kochamy Cię za to, o Jezu!
K. Ale przed śmiercią, aby nam okazać jeszcze większą miłość, ustanowiłeś Przenajświętszy Sakrament, zostałeś z nami pod postacią chleba i ukryłeś się na tym ołtarzu.
W. Kochamy Cię za to, o Jezu!
K. O dobry Jezu, pragniemy Cię za to kochać.

Chcielibyśmy Cię kochać, tak jak kochają Cię aniołowie i święci w niebie. Chcielibyśmy złożyć u stóp Twoich owoce pracy i cnót godnych Ciebie. Chcielibyśmy uświęcić się jak najprędzej.

Chcielibyśmy przynieść Tobie pokorne, odważne i hojne serce nasze, ukształtowane na podobieństwo Boskiego Serca Twego.

O dobry Jezu! Nie mamy niczego, co by było godne Ciebie, i co byśmy mogli złożyć Ci w Ofierze, oprócz dobrych chęci naszych.

O Jezu, w Najświętszym Sakramencie, Przyjacielu nasz najlepszy i Ojcze, kochamy Cię, całym sercem kochamy Cię!

O Jezu, w Najświętszym Sakramencie — całym sercem kochamy Cię — ponad wygody — ponad przyjemności — ponad nas samych — ponad życie nasze! Kochamy Ciebie jedynie.

Pieśń: „Kochajmy Pana, bo Serce Jego...”

7. Prośby.

K. Panie, Jezu Chryste, który rzekłeś: „O cokolwiek prosić będziecie Ojca w imię Moje, da wam...”.

Prosimy Cię, byśmy mogli kochać Cię coraz więcej.

— Pomódlmy się za Ojca św. ...i cały Kościół święty — za naszego Arcypasterza... i naszą diecezję — za naszą parafię i naszych duszpasterzy: — Zdrowaś Maryjo...

— Za naszych rodziców, wychowawców i nauczycieli — za wszystkich chorych, strapionych i cierpiących — za wszystkich grzeszników, zwłaszcza za tych, co dziś jeszcze umrzeć mają: — Zdrowaś...

— Za naszą Ojczyznę i tych, co nią rządzą, o zgodę i pokój między narodami: — Zdrowaś...

— Za wszystkich zmarłych, a zwłaszcza za zmarłych rodziców i krewnych Zdrowaś... Włeczny odpoczynek...

Pieśń: „Pobłogosław, Jezu drogi...”

8. Komunia duchowa.

O Jezu, który pragniesz być pokarmem dusz naszych, przyjdź do mnie: pragnę Cię przyjąć — tęsknię za Tobą — daj mi Samego Siebie — daj mi łaski swoje — uświęć i umocnij dusze nasze — i pozostañ z nami na zawsze.

Chwila przerwy.

O Jezu, Twoimi jesteśmy. Tobie samych siebie i wszystko, co mamy, oddajemy, i wraz z duszą i ciałem ofiarujemy Ci się na wieki.

Pieśń: „Przed tak wielkim Sakramentem...”

Błogosławieństwo.

Z ŻYCIA ARCHIDIECEZJI

PONAD 500 KSIĘŻY UCZESTNICZYŁO W PASTORALNYM FORUM WE WROCŁAWIU

Z udziałem delegacji kapłańskich ze wszystkich diecezji kraju arcybiskup Henryk Gulbinowicz zaingurował 29 sierpnia 1977 r. uroczystą koncelebrą wraz z sześciu biskupami siódme Wrocławskie Dni Duszpasterskie w Archikatedrze Wrocławskiej. Podczas inauguracyjnej koncelebrы okolicznościowe kazanie wygłosił biskup Wincenty Urban, ukazując, w jaki sposób Kościół, jako miejsce zbawienia stanowi odpowiedź na poszukiwanie i potrzeby dzisiejszego człowieka.

Po zagajeniu obrad w auli Metropolitalnego Seminarium Duchownego przez Ks. Rektora Józefa Majkę pierwszy wykładowca, arcybiskup F. Franio ze Splitu omówił w języku łacińskim sposoby uczestniczenia człowieka w kościelnej tajemnicy zbawienia.

Po południu pierwszego dnia obrad Ks. Profesir S. Nagy z KUL zainteresował uczestników sprawą charyzmatów w Kościele, zwłaszcza ich związku z porządkiem hierarchicznym.

Profesor Cz. Strzeszewski oraz Księża Profesorowie Nagy, Rogowski i Górecki prowadzili ożywione konwersatoria na temat: problemów ewangelizacji, ekumenizmu i porządku charyzmatycznego, zbawczej misji Kościoła oraz form kolegialności.

Drugi dzień obrad, 30 sierpnia 1977 r. rozpoczął kardynał Karol Wojtyła, ukazując potrzebę wspólnotowej świadomości Kościoła wśród kapłanów i wiernych dla właściwego funkcjonowania jego struktur służących wizji zbawczej Chrystusa. Ks. Profesor Krucina omawiając Kościół jako wspólnotę wspólnot ukazał duszpasterskie znaczenie małej grupy, jej niebezpieczeństwa i zarysował współmierną formę wspólnotową Kościoła w dzisiejszym duszpasterstwie.

W wykładzie południowym profesor Cz. Strzeszewski uzasadnił odpowiedzialność wszystkich chrześcijan za ewangelizację i przedstawił najprostsze metody ewangelizacyjne. Konwersatoria poświęcone małej wspólnotcie (Ks. Prof. J. Krucina), znaczenie kultur ludowych w Kościele (Ks. Prof. J. Majka), stałym i zmiennym strukturom w Kościele (Biskup T. Rybak) oraz uniwersalnemu powołaniu do świętości (Redaktor T. Zychiewicz) wywołały ciekawą, ale i burzliwą dyskusję.

W trzecim dniu obrad (31 sierpnia 1977 r.) Ks. Profesor J. Majka przedstawił zagadnienie: Kościół a kultury narodowe, zaś Redaktor T. Zychiewicz mówił na temat „Świętość Kościoła a święci w Kościele”. O zainteresowaniu pojedynczymi wykładami świadczyła w ciągu trzech dni żywa i kompetentna dyskusja na auli, przenoszona potem do popołudniowych zespołów roboczych.

Konferencje wieczorne na temat wiary i modlitwy głosił Ks. Profesor W. Gawlik.

Metropolita Wrocławski dokonał podsumowania obrad i podziękował zarówno organizatorom jak i licznym uczestnikom duchownym i świeckim za żywy i konstruktywny udział we Wrocławskim Forum Pastoralnym.

**JESIENNY DZIEŃ SKUPIENIA DEKANALNYCH REFERENTÓW
MISYJNYCH I REFERENTÓW DUSZPASTERSTWA
DOBROCZYNNOSCI DNIA 5 WRZEŚNIA 1977 R.**

5 września 1977 r. w kaplicy Kurii Metropolitalnej we Wrocławiu spotkali się, w ramach jesiennego dnia skupienia, dekanalni referenci dla spraw misji i duszpasterstwa dobroczynności. W pierwszej części obrad zabrał głos Metropolita Wrocławski Arcybiskup H. Gulbinowicz. W przemówieniu swoim podjął następujące problemy: a) podkreślił konieczność gorliwego zaangażowania się w dzieło pomocy misjom, pomocy na płaszczyźnie modlitwy oraz na płaszczyźnie materialnej; b) przypomniał zarządzenie nakazujące organizowanie miesięcznych nabożeństw misyjnych na terenie każdej parafii; c) uwrządził uczestników na problem posługiwania chorym w szpitalach; d) nawiązując do klęski powodzi, jaka dotknęła znaczne tereny archidiecezji, podkreślił chrześcijański obowiązek spieszenia z pomocą najbardziej potrzebującym.

W drugiej części obrad Ks. Kanonik J. Bolek wygłosił referat na temat: „zadania kapłana w odniesieniu do duszpasterstwa dobroczynności”. W ożywionej dyskusji uczestnicy dnia skupienia zgłosili wiele własnych inicjatyw dotyczących problemu chorego człowieka.

**PIESZA PIELGRZYMKĄ KLERYKÓW WROCŁAWSKICH
NA JASNĄ GÓRĘ**

Od 1 do 7 września 1977 r. odbyła się piąta piesza pielgrzymka kleryków wrocławskich na Jasną Górę przed obłóczynami. W pielgrzymce tej wzięło udział 47 kleryków IH-go roku oraz Ksiądz Opiekun tego roku Ks. Mirosław Ratajczak i Ojciec Duchowny J. Jankowski.

Klerycy-pielgrzymi następnego dnia (7-go września 1977 r.) po przybyciu na Jasną Górę odprawili wspólną Drogę Krzyżową na wałach, uczestniczyli we Mszy św. koncelebrowanej przed Cudownym Obrazem Matki Bożej pod przewodnictwem Ks. Rektora J. Majki oraz odmówili różaniec pod pomnikiem O. Kordeckiego.

Klerycy wrocławscy już od pięciu lat pielgrzymują na Jasną Górę przed obłóczynami w intencjach* dziękczynno-przebiegających. Inicjatorem i wiernym uczestnikiem tych pielgrzymek jest Ojciec Duchowny Ks. Jan Jankowski. Klerycy Wrocławscy ofiarowali tegoroczną pielgrzymkę i swoje modlitwy szczególnie w intencjach zbliżającego się Synodu Biskupów i Kościoła Świętego w Ojczyźnie naszej a zwłaszcza zdrowia Ks. Prymasa Polski.

MODLITEWNY HOŁD OJCU ŚW. W ARCHIDIECEZJI WROCŁAWSKIEJ

W przeddzień 80 rocznicy urodzin Ojca św. Pawła VI w niedzielę 25 września 1977 roku w archikatedrze wrocławskiej Metropolita Wrocławski Arcybiskup Henryk Gulbinowicz przewodniczył uroczystej Mszy św. koncelebrowanej, ofiarowanej na intencję Ojca św. W jubileuszowej homilii Metropolita Wrocławski ukazał duchową sylwetkę Papieża, omówił Jego działalność pasterską, scharakteryzował główne dokumenty magistralne pontyfikatu Pawła VI oraz podzielił się wrażeniami ze swych spotkań z Ojcem św. W uroczystości udział wzięła Kapituła Metropolitalna, Metropolitalne Seminarium Duchowne, Kuria Arcybiskupia, Sąd Metropolitalny, licznie zebrane Siostry Zakonne w tym przełożone domowe Zgromadzeń Zakonnych Żeńskich z całej Archidiecezji oraz tłumnie zgromadzeni wierni miasta Wrocławia.

UROCZYSTE OTWARCIE STUDIUM ORGANISTOWSKIEGO WE WROCŁAWIU

Dnia 13 września 1977 roku Biskup Tadeusz Rybak uroczystą Mszą św. zainaugurował nowy rok pracy na Studium Organistowskim, organizowanym przy Kurii Metropolitalnej we Wrocławiu. W homilii Biskup Rybak ukazał szczególne miejsce muzyki i śpiewu w liturgii, a na tym tle przedstawił poważną rolę organisty w zgromadzeniu liturgicznym i w obrzędach kościelnych. Ksiądz Biskup podkreślił, że spełnianie funkcji organisty jest w Kościele uważane za specjalne powołanie, przyczyniające się wydatnie do pogłębienia nadprzyrodzonego uczestnictwa wiernych w liturgii.

Nauka na Studium Organistowskim trwa 5 lat. Posiada ono 98 studiujących — na pierwszym roku rozpoczęło pracę 27 muzyków.

TRZYDZIESTOLECIE WYKŁADÓW TEOLOGICZNYCH DLA DUCHÓWIEŃSTWA WROCŁAWSKIEGO

Dnia 29 września 1977 roku Duchowieństwo Wrocławskie obchodziło trzydziestolecie wykładów teologicznych, jakie odbywają się raz w miesiącu w gmachu Metropolitalnego Seminarium Duchownego. Podczas koncelebrowanej Mszy św., której przewodniczył Biskup W. Urban, Ks. Prałat S. Turkowski w okolicznościowej homilii podkreślił niezrównane zasługi Celebransa w ciągu minionych trzydziestu lat. W specjalnie przygotowanym odczycie Biskup Urban ukazał nurty prowadzonych w tym czasie wykładów, przedstawiając na ich tle dwudziestoletnią działalność od roku 1957, zapoczątkowanego przez ś. p. Ks. Kardynała Bolesława Kominka. W ciągu dwudziestolecia, wygłoszono 207 wykładów z teologii i nauk pokrewnych.

METROPOLITA WROCŁAWSKI PRZEWODNICZYŁ MODLITWOM O ZDROWIE KS. PRYMASA POLSKI

W ślad za komunikatem wzywającym całą archidiecezję do modlitw na intencję rychłego powrotu do zdrowia Ks. Prymasa Polski Stefana kardynała Wyszyńskiego, Metropolita Wrocławski Arcybiskup H. Gulbinowicz odprawił w niedzielę, 2 października 1977 r. w Oleśnicy uroczyste nabożeństwo ofiarowane o zdrowie Ks. Prymasa Polski. W przemówieniu końcowym Arcybiskup Wrocławski prosił wiernych, by w swoich modlitwach i pracach pamiętali o osobie Księdza Prymasa, wokół której koncentruje się obecnie modlitwa całego Kościoła w Polsce.

INTRONIZACJA OBRAZU MATKI BOŻEJ POCIESZENIA W PARAFII ŚW. KLEMENSA WE WROCŁAWIU, 2 PAŹDZIERNIKA 1977 R.

Obraz Matki Boskiej Pocieszenia — jedna z nielicznych kopii wizerunku rzymskiej Matki Boskiej Śnieżnej — był prawie od 400 lat czczony w kościele OO. Jezuitów we Lwowie. Przed nim to nuncjusz Stolicy Apostoskiej Guidoni na prośbę króla polskiego Jana Kazimierza wypowiedział wezwanie: „Królowo Korony Polskiej módl się za nami!” Od roku 1974 obraz słynący łaskami mieści się w kościele św. Klemensa Dworzaka we Wrocławiu.

Po przygotowaniu odpowiedniego miejsca i przeprowadzeniu wystrój przez gospodarzy świątyni — Ojców Jezuitów — Metropolita Wrocławski Arcybiskup H. Gulbinowicz dokonał przeniesienia oraz intronizacji obrazu Matki Bożej Pocieszenia w kaplicy wchodzącej w skład kościoła parafialnego św. Klemensa. Metropolita Wrocławski nawiązując do bogatych dzieł Cudownego Obrazu, wyraził nadzieję, że Wrocławianie oraz Archidiecezja Wrocławska okażą się spadkobiercami czci obrazu Matki Bożej Pocieszenia, jakiej doznawał on przez blisko 400 lat we Lwowie.

ZŁOT DZIEWCZĄT W KRZESZOWIE, W ARCHIDIECEZJI WROCŁAWSKIEJ

Głównym tematem zlotu młodzieży żeńskiej, jaki odbył się 18 września 1977 r. w bazylice krzeszowskiej były modlitwy i starania o powołania kapłańskie i zakonne. Po hołdzie złożonym Matce Boskiej w Jej patronalnej świątyni przez około 500 dziewcząt. Biskup W. Urban przewodniczył koncelebrowanej Mszy św. w towarzystwie Księżki Dziekanów najbliższych okolicy. W homilii Ksiądz Biskup zaapelował do uczestniczek o poszanowanie odkupionej godności młodej kobiety, poręczonej wiernością Bogu i chrześcijańską kulturą narodową.

Po nabożeństwie i procesji teoferycznej w ogrodzie Sióstr Benedyktynki uroczystość upamiętniono przez poświęcenie figury Matki Boskiej. Następnie w trzech grupach przedstawicielki dziewięciu zako-

konów żeńskich zaznajomiły uczestniczki dnia modlitw ze współczesną problematyką życia Kościoła oraz ukazały zadarcia kapłańskie i zakonne, szczególnie siostr zakonnych, we wspólnocie chrześcijańskiej.

Pięćset dziewcząt, zebranych w Krzeszowie, reprezentowało 11 dekanatów. Towarzyszyli im w większości duszpasterze parafii ich pochodzenia.

300-LECIE ŚMIERCI ANGELUSA SILESIUS W WROCŁAWIU

Z okazji 300-lecia śmierci Ks. Jana Schefflera, znanego pod imieniem Angelus Silesius (1624—1677), głośnego konwertyty, polemisty, mistyka, poety i medyka śląskiego, odbyły się w dniach 10.X.—15.X. 1977 r. w kościele św. Macieja we Wrocławiu duszpasterskie spotkania. Organizatorem tychże spotkań był Biskup W. Urban.

W czasie Mszy św. koncelebrowanej w poszczególnych dniach przez przedstawicieli Jezuitów, Kapucynów, Karmelitów, Salezjanów i duszpasterzy akademickich wygłoszono następujące prelekcje:

Biskup W. Urban: Życie i działalność naukowa Ks. Jana Schefflera;

Ks. Dr Józef Śwastek: Duchowość Ks. Jana Schefflera;

Ks. Prof. Eugeniusz Tomaszewski: Ks. Jan Scheffler jako apologeta;

Ks. Dr Józef Pater: Eklezjologia Ks. Jana Schefflera;

Ks. Dr Roman Rogowski: Ekumenizm Ks. Jana Schefflera;

Ks. Dr Józef Mandziuk: Poezja religijna Ks. Jana Schefflera.

SEKRETARZ NUNCJATURY APOSTOLSKIEJ Z WIEDNIA W TRZEBNICY

W dniach od 29 października 1977 roku do 1 listopada 1977 roku bawił u Sióstr Boromeuszek w Trzebnicy sekretarz Nuncjatury Apostolskiej Ks. Prałat Donato Squicciarini w Wiedniu. Dnia 30 października 1977 roku udał się on do Częstochowy, na Jasną Górę, gdzie o godz. 12.15 odprawił przed Cudownym Obrazem Matki Bożej Mszę św. Był on także gościem Ks. Biskupa J. Marka, w którego towarzystwie zwiedził Wrocław.

75-LECIE FRANCISKAŃSKIEJ PROWINCJI ŚW. JADWIGI NA ŚLĄSKU

Prowincja Św. Jadwigi Braci Mniejszych obchodziła jubileusz 75-lecia swego istnienia. Z tej okazji przełożony prowincji zakonnej, O. Fidelis Klosa, wezwał braci do grobu św. Jadwigi w Trzebnicy. 8 listopada 1977 roku wokół grobowca księżnej śląskiej zebrała się liczna grupa ojców, kleryków i braci tego zakonu, który córka św. Jadwigi księżna Anna, osiedliła we Wrocławiu przy kościele św. Jakuba (dziś św. Wincentego). Rozpoczynając uroczystą koncelebrą w której uczestniczyło 80 współbraci, O. Prowincjał Fidelis Klosa

nawiązał do bogatej historii śląskich Franciszkanów. Homilię wygłosił wiceprowincał Salwatorianów, Ks. H. Kielbasa. Ciekawie porównał on owocną działalność w średniowieczu św. Franciszka i św. Jadwigi — pierwszego na forum ogólnokościelnym, drugiej w mniejszych, choć nie mniej owocnych, kręgach archidiecezji wrocławskiej.

W uroczystości wzięli udział: O. Piotr Kujawa, przełożony zachodnioniemieckiej prowincji, wraz z swoim sekretarzem O. Baldwinem, oraz O. Pius Grzybon, delegat prowincjała z Berlina. Śpiewy liturgiczne wykonali klerycy Wyższego Seminarium Duchownego OO. Franciszkanów z Kłodzka. Po Mszy św. odprawiono nabożeństwo i uczczono relikwie św. Jadwigi, po czym odśpiewano dziękczynne „Te Deum”.

KARDYNAŁ HERMAN VOLK WE WROCŁAWIU

Podczas swej wizyty w Polsce 21 listopada 1977 roku przybył z Jasnej Góry do Wrocławia kardynał Herman Volk, ordynariusz Moguncji, podejmowany uroczystie przez arcybiskupa metropolitę wrocławskiego Henryka Gulbinowicza.

Tegoż wieczoru kardynał H. Volk uczestniczył w uroczystej Mszy św. w archikatedrze wrocławskiej. Arcybiskup Gulbinowicz witając kardynała Volkę na nabożeństwie, podkreślił zasługi tego czołowego dogmatyka zachodnioniemieckiego w pracach soborowych, ukazując równocześnie jego bogaty dorobek teologiczny, jak i pozycję zajmowaną w Kościele Powszechnym. Metropolita Wrocławski przeprowadził również analogię historyczną między Moguncją i Wrocławiem.

Nazajutrz, dnia 22 listopada 1977 roku kardynał H. Volk zwiedził świątynie wrocławskie. Wobec forum profesorów i alumnów Metropolitalnego Seminarium Duchownego we Wrocławiu kardynał Volk wygłosił referat pt. „Religijne wymiary człowieka”, tłumaczony przez Ks. Profesora J. Krucinę. W ciekawym wykładzie Arcybiskup Moguncji w sposób wnikliwy przedstawił przenikanie się antropologii filozoficznej i teologicznej. Ukazał duchową otwartość człowieka, sposoby wyrazu ludzkiego wybiegania ku transcendencji, domagającej się nadprzyrodzonego działania. Odniesienie zwrotne człowieka ku Stwórcy i przyjęcie odkupienia w Chrystusie czyni zadość duchowym wymiarom człowieczeństwa.

W godzinach popołudniowych kardynał H. Volk udał się wraz z arcybiskupem Gulbinowiczem i biskupem Wacławem Wyciskiem przez Opole do Krakowa.

SPIS TREŚCI

I. AKTA STOLICY APOSTOLSKIEJ

63. Tysiącletnia wiara katolickiej Polskiej — przemówienie Ojca św. Pawła VI do biskupów polskich dnia 12 listopada 1977 r. 259
64. Przemówienie Ojca Św. Papieża Pawła VI, wypowiedziane podczas spotkania z Edwardem Gierkiem, pierwszym sekretarzem KC PZPR, dnia 1 grudnia 1977 roku na Watykanie . . . 262

II. AKTA PRYMASA POLSKI

65. Podziękowanie za modlitwy zanoszone do Boga za przyczyną Matki Najświętszej w okresie choroby 264
66. Komunikat Sekretariatu Prymasa Polski o audiencji u Ojca św. Pawła VI J. Em. Ks. Kardynała Stefana Wyszyńskiego, Prymasa Polski 265
67. Słowo Prymasa Polski skierowane do Ojca Św. w czasie audiencji arcybiskupów i biskupów przybyłych z Polski „ad Limina Apostolorum” w Rzymie, dnia 12 listopada 1977 roku 265
68. Powrót Ks. Prymasa Polski z Rzymu dnia 6 grudnia 1977 roku 267

III. AKTA EPISKOPATU POLSKI

69. Komunikat Episkopatu Polski na XV rocznicę rozpoczęcia Soboru Watykańskiego Drugiego 267
70. Ustanowienie Lektorów i Akolitów — przyjęcie kandydatów do Diakonatu i Kapłaństwa — zobowiązania do zachowania świętego celibatu 269

IV. AKTA METROPOLITY WROCŁAWSKIEGO

71. Uroczystość udzielenia święceń kapłańskich w Katedrze Wrocławskiej przez Ks. Arcybiskupa Metropolity Wrocławskiego Henryka Gulbinowicza dnia 21 maja 1977 roku 282
72. Homilia Księdza Arcybiskupa Metropolity Wrocławskiego z okazji udzielenia święceń kapłańskich w Katedrze Wrocławskiej, dnia 21 maja 1977 roku 283
73. Dekret ustanawiający Archidiecezjalną Radę Kapłańską . . . 286
74. Telegram do Ojca św. Papieża Pawła VI z okazji 80-lecia urodzin z dnia 19 września 1977 roku 287

75. Odpowiedź Sekretariatu Stanu na telegram Ks. Arcybiskupa Metropolity Wrocławskiego, wysłanego z okazji 80-tej rocznicy urodzin Papieża Pawła VI	288
76. Podróż J. E. Ks. Arcybiskupa Metropolity Wrocławskiego Henryka Gulbinowicza „Ad Limina Apostolorum” do Rzymu w dniach 4 października 1977 roku do 19 listopada 1977 roku	288
77. Dekret erekcyjny parafii p.w. N.M.P. Królowej Polski w Januszkowicach	290

V. ZARZĄDZENIA I KOMUNIKATY KURII METROPOLITALNEJ

78. Święcenia	291
79. Rejonowe Dni Duszpastersko-Katechetyczne w dniach 19, 20, 21 i 22 września 1977 roku	292
80. Terminarz Rejonowych Dni Duszpastersko-Katechetycznych 19—22 września 1977 roku	293
81. Porządek dzienny Rejonowych Dni Duszpastersko-Katechetycznych 19, 20, 21 i 22 września 1977 roku	294
82. Rejonowe Dni Duszpasterskie w dniach 5, 6, 7 i 9 grudnia 1977 roku	295
83. Terminarz Rejonowych Dni Duszpasterskich 5—9 grudnia 1977 roku	296
84. Porządek dzienny Rejonowych Dni Duszpasterskich 5, 6, 7 i 9 grudnia 1977 roku	298
85. Komunikat Metropolitalnego Sądu Duchownego we Wrocławiu, ogłoszony na konferencji Księży Dziekanów dnia 21 kwietnia 1977 roku	298
86. Komunikat Metropolitalnego Sądu Duchownego we Wrocławiu z dnia 19 września 1977 roku	301
87. Wizytacje kanoniczne w roku 1978 — udzielanie Sakramentu Bierzmowania w roku 1978	302
88. Nominacje	303
89. Zmiany wśród Duchowieństwa	303

POMOCE DUSZPASTERSKIE

Adoracja Najświętszego Sakramentu	305
---	-----

Z ŻYCIA ARCHIDIECEZJI

Ponad 500 Rsięży uczestniczyło w pastoralnym forum we Wrocławiu — w dniach 29—31 sierpnia 1977 roku	309
Jesienny Dzień Skupienia Dekanalnych Referentów Misyjnych i Referentów Duszpasterstwa Dobroczytności dnia 5 września 1977 roku	310

Piesza pielgrzymka kleryków wrocławskich na Jasną Górę od 1 września do 7 września 1977 roku	310
Modlitewny hołd Ojcu św. w archidiecezji wrocławskiej	311
Uroczyste otwarcie Studium Organistowskiego we Wrocławiu	311
Trzydziestolecie wykładów teologicznych dla Duchowieństwa Wrocławskiego	311
Metropolita Wrocławski przewodniczył modlitwom o zdrowie Ks. Prymasa Polski	312
Intronizacja obrazu Matki Bożej Pocieszenia w parafii św. Klemensa we Wrocławiu dnia 2 października 1977 roku	312
Złot dziewcząt w Krzeszowie, w Archidiecezji Wrocławskiej	312
300-lecie śmierci Angelusa Silesius we Wrocławiu	313
Sekretarz Nuncjatury Apostolskiej z Wiednia w Trzebnicy	313
75-lecie Franciszkańskiej Prowincji Św. Jadwigi na Śląsku	313
Kardynał Herman Volk we Wrocławiu	314

SPIS TREŚCI ZA ROK 1977

I. AKTA STOLICY APOSTOLSKIEJ

1. Chcesz pokoju — broń życia! — Orędzie Ojca Św. Pawła VI na Światowy Dzień Pokoju — 1 stycznia 1977 roku	1
2. Święta Kongregacja Kultu Bożego: Dyrektorium o Mszach Św. z udziałem dzieci	8
9. Motu proprio Papieża Pawła VI o nowej strukturze i zadaniach Rady do Spraw Świeckich — „Apostolatus peragendi”	43
11. Data V Synodu Biskupów w Rzymie	46
12. Święta Kongregacja dla Spraw Wiary: Dokument dotyczący sterylizacji w szpitalach katolickich	47
13. Dekret Świętej Kongregacji Sakramentów i Kultu Bożego ustanawiający Błogosławioną Marię Teresę Ledóchowską Patronką Dział Misyjnych Kościoła w Polsce	49
24. Wiadomość o wyniesieniu do godności biskupiej Ks. Prałata Tadeusza Rybaka, wicerektora Metropolitalnego Seminarium Duchownego we Wrocławiu	93
25. Orędzie na Światowy Dzień Modlitw o powołania duchowne Ojca Św. Pawła VI z dnia 20 grudnia 1976 roku	93
36. Papieska Komisja do Interpretacji Dekretów Soboru Watykańskiego Drugiego: Odpowiedź na przedstawioną wątpliwość w sprawie kompetencji Ordynariusza miejsca stałego zamieszkania strony pozwanej	149

37. Święta Kongregacja do Spraw Sakramentów i Kultu Bożego — Święta Kongregacja dla Duchowieństwa: Autorytatywne wyjaśnienie dopuszczania dzieci do Pierwszej Komunii Świętej bez przystąpienia do Sakramentu Pokuty	150
42. Intencje miesięczne „Apostolstwa Modlitwy” na rok 1978	203
43. Kongregacja dla Spraw Duchowieństwa: „Okólnik o Radach Duszpasterskich”	205
44. Święta Kongregacja Nauki Wiary: Dekret o impotencji płciowej, która powoduje nieważność małżeństwa	211
63. Tysiącletnia wiara katolickiej Polski — przemówienie Ojca św. Pawła VI do biskupów polskich dnia 12 listopada 1977 r.	259
64. Przemówienie Ojca św. Papieża Pawła VI, wypowiedziane podczas spotkania z Edwardem Gierkiem, pierwszym sekretarzem KC PZPR, dnia 1 grudnia 1977 roku	262

II. AKTA PRYMASA POLSKI

26. Słowo Prymasa Polski na prace wielkopostne i radości wielkanocne	96
27. Ostrzeżenie — w sprawie wydania fałszywych kazań świętokrzyskich	101
45. Podziękowanie za życzenia złożone z okazji imienin — dnia 3 sierpnia 1977 roku	212
46. Powiadomienie J. E. Ks. Arcybiskupa Metropolity Wrocławskiego Henryka Gulbinowicza o nominacji Ks. dra Tadeusza Rybaka, wicerektora Arcybiskupiego Seminarium Duchownego Wrocławskiego — Biskupem Pomocniczym we Wrocławiu	213
47. Powiadomienie Ks. dra Tadeusza Rybaka o mianowaniu go biskupem pomocniczym we Wrocławiu	214
65. Podziękowanie za modlitwy zanoszone do Boga za przyczyną Matki Najświętszej w okresie choroby	264
66. Komunikat Sekretariatu Prymasa Polski o audiencji u Ojca św. Pawła VI J. Em. Ks. Kardynała Stefana Wyszyńskiego Prymasa Polski	265
67. Słowo Prymasa Polski skierowane do Ojca św. w czasie audiencji arcybiskupów i biskupów przybyłych z Polski „Ad Limina Apostolorum” w Rzymie, dnia 12 listopada 1977 roku	265
68. Powrót Ks. Prymasa Polski z Rzymu dnia 6 grudnia 1977 r.	267

III. AKTA EPISKOPATU POLSKI

3. Zalecenia Duszpasterskie Episkopatu Polski w związku z „Dyrektorium o Mszach Św. z udziałem dzieci”	23
14. Regulamin Komisji Episkopatu do Spraw Budowy Kościołów	49
15. W sprawie ochrony zabytków i dzieł sztuki kościelnej	51

16. Komisja Episkopatu do Spraw Budowy Kościołów. Wytyczne w sprawie zasad postępowania przy sporządzaniu i zatwierdzaniu dokumentacji na budowę obiektów sakralnych i towarzyszących oraz ich realizacji	51
17. Powołania kapłańskie w Polsce	55
18. Alumni diecezji polskich (stan z 20. X. 1976 r.)	57
19. Seminarzyści zakonnici w Polsce (stan z 20. X. 1976 r.)	58
20. Neoprezbiterzy i zmarli księży diecezji Polskich	59
21. Neoprezbiterzy i zmarli kapłani zakonnici w Polsce	60
28. Adoracja Najświętszego Sakramentu w grobie Pańskim i procesja rezurekcyjna	102
36. Rok duszpasterski 1977/1978 — „Człowiek we wspólnocie Kościoła — odpowiedzialność za Kościół”	150
37. Statut Muzeum Diecezjalnego uchwalony przez Konferencję Episkopatu Polski	164
69. Komunikat Episkopatu Polski na XIV rocznicę rozpoczęcia Soboru Watykańskiego Drugiego	267
70. Ustanowienie Lektorów i Akolitów — przyjęcie kandydatów do Diakonu i Kapłaństwa — zobowiązanie do zachowania świętego celibatu	269

IV. AKTA METROPOLITY WROCŁAWSKIEGO

4. Dekret erekcyjny parafii pod wezwaniem Św. Stanisława Kostki we Wrocławiu	27
48. Powiadomienie Archidiecezji Wrocławskiej o konsekracji Ks. Biskupa Tadeusza Rybaka w Katedrze Wrocławskiej dnia 24 czerwca 1977 roku	214
49. Dekret o czci Przenajświętszego Sakramentu na terenie Archidiecezji	215
50. Odezwa na XXXIII Tydzień Miłosierdzia, 2—8. X. 1977 r.	217
51. Dekret erekcyjny parafii p.w. Chrystusa Króla w Dłużynie Dolnej woj. Jelenią Górą	219
52. Dekret erekcyjny parafii p.w. Św. Antoniego Padewskiego w Jęglowej, woj. Wałbrzych	220
53. Dekret erekcyjny parafii p.w. Św. Antoniego Padewskiego w Kopańcu, woj. Jelenią Górą	222
54. Dekret o powołaniu Archidiecezjalnej Komisji Liturgicznej	223
55. Dekret o wprowadzeniu egzaminów wikariuszowskich	225
71. Uroczystość udzielenia święceń kapłańskich w Katedrze Wrocławskiej przez Ks. Arcybiskupa Metropolity Wrocławskiego Henryka Gulbinowicza dnia 21 maja 1977 roku	282
72. Homilia Księdza Arcybiskupa Metropolity Wrocławskiego z okazji udzielenia święceń kapłańskich w Katedrze Wrocławskiej dnia 21 maja 1977 roku	283

73. Dekret ustanawiający Archidiecezjalną Radę Kapłańską . . .	286
74. Telegram do Ojca św. Papieża Pawła VI z okazji 80-lecia urodzin z dnia 19 września 1977 roku	287
75. Odpowiedź Sekretariatu Stanu na telegram Ks. Arcybiskupa Metropolity Wrocławskiego, wysłanego z okazji 80-tej rocznicy urodzin Papieża Pawła VI	288
76. Podróż J. E. Ks. Arcybiskupa Metropolity Wrocławskiego Henryka Gulbinowicza „Ad Limina Apostolorum” do Rzymu w dniach 4 października 1977 roku do 19 listopada 1977 roku	288
77. Dekret erekcyjny parafii p.w. N.M.P. Królowej Polski w Januszkowicach	290

V. ZARZĄDZENIA I KOMUNIKATY KURII METROPOLITARNEJ

5, 28, 88,	Nominacje	29, 233,	303
6, 59, 89,	Zmiany wśród Duchowieństwa	29, 233,	303
7. Rejonowe Dni Skupienia Duszpastersko-Katechetyczne Duchowieństwa Diecezjalnego i Zakonnego w dniach 13, 14, 15 i 16 grudnia 1976 roku			30
8. Sprawozdanie z prac Metropolitalnego Sądu Duchownego we Wrocławiu, jako Trybunału I, II i IV instancji za rok 1976			23
22. Rejonowe Dni Skupienia Duszpastersko-Katechetyczne Duchowieństwa Diecezjalnego i Zakonnego Archidiecezji Wrocławskiej w dniach 14, 15, 16 i 17 lutego 1977 roku			61
23, 33, 40, 78,	Święcenia	64, 114, 167	296
30. Archiwum, Muzeum Archidiecezjalne i Biblioteka Kapitulna we Wrocławiu — sprawozdanie za rok 1976			108
31. Komisja Sztuki Sakralnej przy Kurii Metropolitalnej we Wrocławiu w 1976 roku			113
32. Wykłady teologiczne wt. Wrocławiu w 1976 roku			113
34. Program Dnia Skupienia Księży Dziekanów Archidiecezji Wrocławskiej, 21 kwietnia 1977 r. Metropolitalne Seminarium Duchowne			115
35. Rejonowe Dni Skupienia Duszpastersko-Katechetyczne Duchowieństwa Diecezjalnego i Zakonnego Archidiecezji Wrocławskiej w dniach 9, 11, 12 i 13 maja 1977 roku			115
41. Nowowyświęceni otrzymali posady XX. Wikariuszy			169
56. Nowy Biskup Pomocniczy Wrocławski Tadeusz Rybak — Konsekracja w Katedrze Wrocławskiej dnia 24 czerwca 1977 roku			226
57. Bulla prekonizacyjna Ojca Św. Papieża Pawła VI ustanawiająca Ks. Prałata dra Tadeusza Rybaka, wicerektora Wyższego Metropolitalnego Seminarium Duchownego we Wrocławiu — Biskupem Pomocniczym Ks. Arcybiskupa Metropolity Wrocławskiego Henryka Gulbinowicza			232

60. Program Dnia Skupienia Księży Dziekanów Archidiecezji Wrocławskiej, Wrocław, 6 września 1977 roku o godz. 10.00 Metropolitalne Seminarium Duchowne	236
61. W sprawie opłat za energię elektryczną	237
62. Duszpasterstwo akademickie	239
79. Rejonowe Dni Duszpastersko-Katechetyczne w dniach 19, 20, 21 i 22 września 1977 roku	292
80. Terminarz Rejonowych Dni Duszpastersko-Katechetycznych 19—22 września 1977 roku	293
81. Porządek dzienny Rejonowych Dni Duszpasterskich 19, 20, 21 i 22 września 1977 roku	294
82. Rejonowe Dni Duszpasterskie w dniach 5, 6, 7 i 9 grudnia 1977 r.	294
83. Terminarz Rejonowych Dni Duszpasterskich 5—9 grudnia 1977 r.	296
84. Porządek dzienny Rejonowych Dni Duszpasterskich 5, 6, 7 i 9 grudnia 1977 roku	298
85. Komunikat Metropolitalnego Sądu Duchownego we Wrocławiu, wygłoszony na konferencji Księży Dziekanów dnia 21 kwietnia 1977 roku	298
86. Komunikat Metropolitalnego Sądu Duchownego we Wrocławiu z dnia 19 września 1977 roku	301
87. Wizytacje kanoniczne w roku 1978 — udzielanie Sakramentu Bierzmowania w roku 1978	302

POMOCE DUSZPASTERSKIE

Chrześcijanin wobec piękna przyrody — kazanie przedwakacyjne dla młodzieży	64
Bóg przemawia do nas poprzez dzieła sztuki — katecheza dla starszych dzieci	69
Sztuka pomocą w katechezie	73
Ks. Tadeusz Rybak: Kult Eucharystii w Archidiecezji Wrocławskiej	118
Adoracja Najświętszego Sakramentu	123
Wskazania duszpasterskie na czas wakacji oraz ferii zimowych	128
Modlitwa powszechna na czas wakacji i ferii zimowych	129
Modlitw powszechna na czas wakacji i ferii zimowych	129
Katolicyzm statystycznie	138
„Ojciec nasz” dla kierowców pojazdów mechanicznych	138
Adoracja Najświętszego Sakramentu	170
Katecheza kl. VI — Temat: „Przez dary i charyzmaty Ducha Świętego Chrystus objawia Kiściół”	176
S. Katarzyna Urbańska: Katecheza kl. VIII: „Charyzmaty darem szczególniejszej miłości Bożej	182
Wprowadzenie dzieci mniejszych w uczestnictwie w Mszy św.	241

Kalendarium pastoralne roku 1977/1978 — (Doroczne akcje duszpasterskie)	245
S. Anna Stachura: Katecheza dla młodzieży: Charyzmaty darem szczególniejszej miłości Bożej	245
Adoracja Najświętszego Sakramentu	305

DZIAŁ ASCETYCZNY

Artykuł Księdza Kardynała Peryklesa Felici — Ludzki wymiar kapłana	78
Samokrytyczny rachunek sumienia	130
Deklaracja Kongregacji Nauki Wiary „persona humana” (O niektórych zagadnieniach etyki seksualnej — Bp Stanisław Smoleński	13
Komisja Episkopatu do Spraw Nauki Katolickiej — informacja biura prasowego Sekretariatu Episkopatu Polski z Kongresu Teologów Polskich w roku 1976 (14. IX.—16. 1976)	83
Międzynarodowy Kongres Prawa Kanonicznego — Rzym — 14—19. II. 1977 rok	187

Z ŻYCIA ARCHIDIECEZJI

Srebrny jubileusz kapłaństwa powojennych seminarzystów wrocławskich w Trzebnicy, dnia 16 lutego 1977 roku	89
Uroczysta sesja Wrocławskiej Kapituły Metropolitalnej, dnia 11 lutego 1977 roku	89
30-lecie Liceum Sióstr Niepokalanek w Wałbrzychu — dnia 14 kwietnia 1977 roku	145
Obrady Duszpasterzy miasta Wrocławia	146
Wybory nowej Rady Kapłańskiej w Archidiecezji Wrocławskiej — dnia 14 kwietnia 1977 roku	146
VII Wrocławskie Dni Duszpasterskie 29—31. VIII. 1977 r.	147
Ponad 500 księży uczestniczyło w pastoralnym forum we Wrocławiu w dniach 29—31 sierpnia 1977 roku	309
Jesienny Dzień Skupienia Dekanalnych Referentów Misyjnych i Referentów Duszpasterstwa Dobroczyńności dnia 5 września 1977 roku	310
Piesza pielgrzymka kleryków wrocławskich na Jasną Górę od 1 do 7 września 1977 roku	310
Modlitewny hołd Ojcu św. w archidiecezji wrocławskiej	311
Uroczyste otwarcie Studium Organistowskiego we Wrocławiu	311
Trzydziestolecie wykładów teologicznych dla Duchowieństwa Wrocławskiego	311
Metropolita Wrocławski przewodniczył modlitwom o zdrowie Ks. Prymasa	312

Intronizacja obrazu Matki Bożej Pocieszenia w parafii św. Klimenta we Wrocławiu dnia 2 października 1977 roku	312
Złot dziewcząt w Krzeszowie w Archidiecezji Wrocławskiej	312
300-lecie śmierci Angelusa Silesius we Wrocławiu	313
Sekretarz Nuncjatury Apostolskiej z Wiednia w Trzebnicy	313
75-lecie Franciszkańskiej Prowincji Św. Jadwigi na Śląsku	313
Kardynał Herman Volk we Wrocławiu	314

WSPOMNIENIA POŚMIERTNE

Sp. Ks. Kanonik Feliks Oko	35
Trzecia rocznica śmierci Sp. Ks. Kardynała Bolesława Kominka, dnia 10 marca 1977 roku	138
Bp. Wincenty Urban: Homilia wygłoszona w Katedrze w trzecią rocznicę śmierci Ks. Kardynała Bolesława Kominka	139
Bp. Wincenty Urban: Homilia żałobna wygłoszona w dniu pogrzebu Sp. Ks. Kanonika Jana Hanicza w Pszennie	142
Sp. Ksiądz Mgr Franciszek Sasiadek TJ	250
Zmarli kapłani	40, 90, 148, 256

Wydaje: Kuria Arcybiskupia we Wrocławiu, ulica Katedralna 13/15

Znak kod. 50-328

Redaktor: Ks. dr Hieronim Kocyłowski

Tel. Kurii Arcybiskupiej 22-50-81

Tel. Arcybiskupa Ordynariusza 22-42-14

ZGPiT W-w, z. 3874-77 — 1750 — M-2